

ΓΚΡΕΜΙΣΤΕ ΤΗ ΒΑΣΤΙΛΛΗ

[ΦΩΝΕΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΤΕΙΧΗ]

ΤΕΥΧΟΣ 2
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2011

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Η έκδοση αυτού του εντύπου γίνεται στο πλαίσιο της λειτουργίας του ταμείου αλληλεγγύης και οικονομικής υποστήριξης των φυλακισμένων αγωνιστών. Σκοπός του ταμείου είναι η συμβολή του στις βιοποριστικές πρωτίστως ανάγκες των ανθρώπων που βρίσκονται έγκλειστοι για την ανατρεπτική τους δράση ή εξαιτίας γενικότερα της συμμετοχής τους στους αγώνες. Στο μέτρο των δυνατοτήτων του επίσης, και η στήριξη ανθρώπων που η διαρκής και επίμονη στάση τους μέσα στην καθημερινότητα της φυλακής έχει ταυτιστεί με την αξιοπρέπεια, την αλληλεγγύη, τον αγώνα. Το ταμείο συγκροτείται σε πανελλαδική έκταση, βασίζεται στις μικρές συστηματικές συνεισφορές όσο γίνεται περισσότερων ανθρώπων εντός και εκτός των αναρχικών και αντιεξουσιαστικών εγχειρημάτων και η αποτελεσματικότητά του θα κριθεί από τη δυνατότητά του να λειτουργήσει με σταθερότητα σε βάθος χρόνου. (περισσότερα για το ταμείο στο <http://tameio.espivblogs.net>)

Αυτοί που αναλάβαμε την έκδοση του εντύπου, περιορίζομαστε στην τεχνική του διεκπεραίωση και τη διανομή. Τα κείμενά του προέρχονται αποκλειστικά από αγωνιζόμενους κρατούμενους, όχι πάντα από εκείνους που στηρίζονται υλικά από το ταμείο, αλλά κατά περίπτωση και άλλους που αποφασίζουν να σταθούν όρθιοι απέναντι στην εξουσία και την ισοπεδωτική συνθήκη του εγκλεισμού. Μέσω της δημοσιοποίησης των σκέψεων και των εμπειριών των κρατουμένων, μέσω της διάδοσης του Λόγου τους, επιδιώκουμε να τους καταστήσουμε κατά το δυνατό παρόντες στις καθημερινές διεργασίες των αγωνιζόμενων και εκτός των τειχών, επιθυμούμε να κλονίσουμε τα στεγανά της σιωπής, του κατακερματισμού, του διαχωρισμού ανάμεσα στους καταπιεσμένους, επιλέγουμε να ενσαρκώσουμε με έναν ακόμα τρόπο τα προτάγματα του αγώνα και της αλληλεγγύης.

ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ, ΥΛΙΚΑ, ΗΘΙΚΑ, ΠΟΛΙΤΙΚΑ.

ΗΜΕΡΕΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΡΙΤΗ

«Για φάρμακα. Στον όροφο για φάρμακα. Μαζί με το νερό σας». Η υπηρεσία υπενθυμίζει το καθημερινό ραντεβού στην απάθεια. Ο υπάλληλος κρατάει ένα σωρό μικρούς φακέλους. Ο καθένας και με ένα όνομα. Και αν μπορείς να κατηγορήσεις τη διεύθυνση της φυλακής για ελλείψεις ακόμα και για τα πιο στοιχειώδη, δεν μπορείς να υποστηρίξεις το ίδιο και για τις δόσεις που πάντα έρχονται στην ώρα τους. Akineton, Hipnostedon, Largactil, Lexotanil, Seroquel, Effexor, Remeron...Και αν δεν είσαι ήσυχος, με 2 Aloberdin φυτοζωείς για μήνες. Χάπια που έξω χρειάζεσαι «κόκκινη συνταγή». Έτσι οι κρατούμενοι κοιμούνται, ενώ το υπουργείο παραμένει ήρεμο. Χρειάζεται φυλακισμένους κατεστραμμένους. Φοβάται όσους μπορούν να παραμένουν άνθρωποι. Είναι ικανοποιημένο όταν βλέπει τις ακτίνες ήσυχες, τον κόσμο να τσακώνεται για το ντόμινο, τον καθένα να κοιτάει την πάρτη του. Και όσους βγαίνουν στο προαύλιο να περπατάνε αργά και να έχουν σκυφτούς τους ώμους. Να πιστεύουν πως οι μέρες βγαίνουν, χωρίς να μπορούν να καταλάβουν ότι καταστρέφουν ολοκληρωτικά το μυαλό τους, το σώμα τους, ότι υπογράφουν πρωί-βράδυ την καταδίκη τους.

ΤΕΤΑΡΤΗ

«Από την άποψη του φύλακα, το πλήθος αντικαθίσταται από μια πολλαπλότητα αριθμήσιμη και ελέγξιμη από την άποψη των κρατουμένων από μια μοναξιά εγκάθετη και επιτηρούμενη». Στις φυλακές υψίστης ασφαλείας, που τυπικά ονομάζονται «Γενικά Καταστήματα Κράτησης τύπου Γ'», συναντάς παντού μια οργανωμένη κατανομή, μια αναλυτική διευθέτηση των πάντων. Κάθε επιφάνειας, κάθε αντικειμένου, κάθε ανθρώπου. Εδώ στα Γρεβενά κρατούνται γύρω στους 650 κρατούμενους, χωρισμένοι σε 10 μικρές πτέρυγες των 20 κελιών, με το δικό της προαύλιο η κάθε μία. Μια ολόκληρη πολιτεία με

10 μικρές αυτόνομες φυλακές. Οι κρατούμενοι κάθε μέρα και κάθε στιγμή πρέπει να βρίσκονται στη θέση τους. Στο κελί τους, στο επισκεπτήριο, τους δύο κοινόχρηστους χώρους, το προαύλιο, το γυμναστήριο. «Απαραίτητο είναι να εξουδετερώνονται οι συνέπειες των αμφίρροπων κατανομών, η ανεξέλεγκτη εξαφάνιση των ατόμων, οι άτακτες μετακινήσεις τους, η μη χρησιμοποιήσιμη και επικίνδυνη συναδέλφωσή τους` τακτική λοιπόν αντι-λιποταξίας, αντι-περιπλάνησης, αντι-συσπείρωσης». Οι υπάλληλοι στο ισόγειο κάθε πτέρυγας, πίσω από τζάμια που καθρεφτίζουν, επιβλέπουν τις κάμερες και καταγράφουν και την παραμικρή κίνηση. Ελέγχουν τα πάντα. Ανοίγουν και κλείνουν τις πόρτες, τα προαύλια, τα ενδιάμεσα κιγκλιδώματα. Η απόλυτη προσπάθεια καθυστόταξης όμως, η απόλυτη απομόνωση έχει να κάνει με τον τρόπο που εφαρμόστηκαν τα αρχιτεκτονικά σχέδια και οι μελέτες των ψυχολόγων. Έχει να κάνει με τα ταξίδια που έκαναν οι πολιτικοί μηχανικοί στις πιο απομακρυσμένες περιοχές, στο απόλυτο πουθενά. Γιατί εδώ δε θα κοιτάξεις άλλο χρώμα πέρα από το κίτρινο, το γαλάζιο και το γκρι. Μονάχα ένα κομμάτι ουρανού στο μέγεθος του προαυλίου. Γιατί εδώ δε θα ακούσεις κανέναν άλλο ήχο, πέρα από τους καθημερινούς θορύβους του εγκλεισμού.

ΠΕΜΠΤΗ

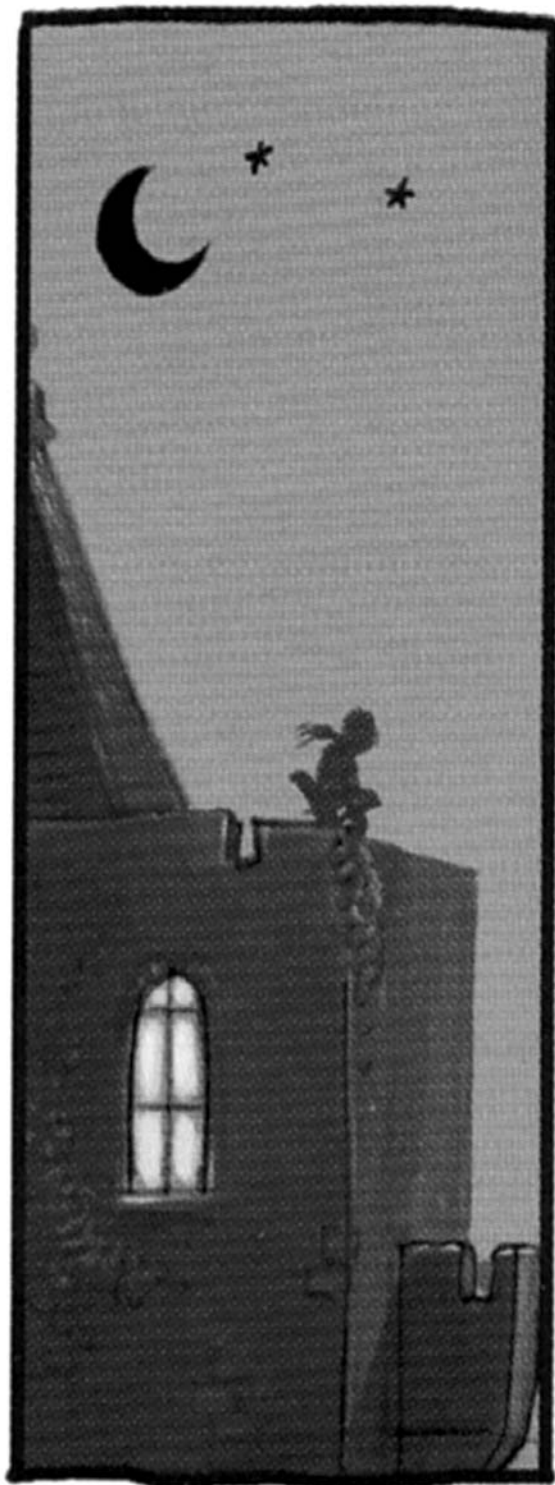
Τα σωφρονιστικά καταστήματα δεν αρκούνται στο να συγκεντρώνουν και να περιορίζουν όσους κρίνονται άχρηστοι, ανεπιθύμητοι και επικίνδυνοι. Δεν αρκούνται στο να «εξουδετερώνουν» στη γλώσσα των εγκληματολόγων τον «πλεονάζοντα πληθυσμό». Ούτε μόνο στο να επιβεβαιώνουν τις κυρίαρχες αξίες τιμωρώντας κάθε πράξη και συμπεριφορά που αποκλίνει απ' αυτές. Τα σωφρονιστικά καταστήματα αποτελούν ταυτόχρονα ένα μηχανισμό παραγωγής και αναπαραγωγής της ανέχειας, μια ιδιόμορφη βιομηχανική ζώνη που κατασκευάζει εξαρτημένους, φτωχούς και διαλυμένους πρώην κρατούμενους, οι οποίοι,

ως επί το πλείστον, είτε θα επιστρέψουν λίγο αργότερα στις φυλακές, είτε θα συμβιβαστούν με τις πιο υποτιμημένες και άθλιες συνθήκες ζωής. Θα συνθηκολογήσουν και θα εσωτερικεύσουν την απαξίωσή τους. Γιατί ολόκληρη η διαδρομή όποιου βρίσκεται στο «χώρο νεοεισερχομένων» για τον πρώτο εξευτελιστικό έλεγχο αφήνει τα σημάδια της πάνω του. Θα ξεχαστεί από συγγενείς, θα χάσει φίλους, θα ξεμείνει από χρήματα. Θα ταπεινωθεί από θρασύδειλους, χαιρέκακους ή αδιάφορους υπαλλήλους, από τα πειθαρχικά και τις απορριπτικές απαντήσεις για τις άδειες. Θα κλονιστεί η υγεία του. Και οι μεταγωγές θα σημαίνουν νεκρό χρόνο επισκεπτηρίων και μεροκάματων.

Εδώ για να επιβιώσουμε «να σκληρύνουμε πρέπει. Να θυμόμαστε μονάχα, ίσως και βαθιά, πολύ βαθιά, πολύ βαθιά και καλά συγκαλυμμένα, να θυμόμαστε πώς είναι να μην είσαι τόσο σκληρός, σα βράχος, σαν πέτρα. Όμως να δείχνουμε σκληροί και να το πιστεύουμε. Σε μια σφαίρα εξωπραγματική και μονάχα προσβάσιμη σε λίγους, τόσο λίγους, να αφηνόμαστε». Εδώ για να επιβιώσουμε πρέπει διαρκώς να αντιπαλεύουμε την ορατή και την αόρατη οροθέτηση της ύπαρξής μας. Τόσο την εξόφθαλμη βαρβαρότητα του εγκλεισμού, όσο και την περίφημη σωφρονιστική του δύναμη πάνω μας, που στοχεύει με πολλαπλούς τρόπους στην καθολική υποταγή μας. Εδώ για να επιβιώσουμε πρέπει να στήσουμε μικρές κομμούνες. Τόπους συνεύρεσης των μαχόμενων κρατούμενων. Για να μοιραστούμε τις καθημερινές δυσκολίες διαβίωσης, να επικοινωνούμε ουσιαστικά, να στήσουμε κύκλους αυτομόρφωσης, να αγωνιστούμε.

**ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΕΦΟΔΟ ΣΤΟΝ
ΟΥΡΑΝΟ**

Χρήστος Πολίτης
Δ2, Κλειστή Φυλακή Γρεβενών
22 Ιανουαρίου 2011

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΤΡΑΪΚΑΚΗ ΣΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2011

Τα γεγονότα αντίστασης τον Ιούνιο του 2003 ήταν μια συνέχεια στις ανά τον κόσμο κινητοποιήσεις χιλιάδων διαδηλωτών ενάντια στην αδυσώπητη πολιτική της πολυεθνικής ελίτ. Το κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης γεννήθηκε πάνω στην αναγκαιότητα δημιουργίας ενός διεθνούς αγωνιστικού αναχώματος στην επέλαση της νεοφιλελεύθερης οικονομίας που μετέτρεπε τον πλανήτη σε μία απέραντη αγορά για επενδύσεις και κέρδη. Για το διεθνές κίνημα η Θεσσαλονίκη ήταν ένας σταθμός, ένα σημείο συνάντησης ανθρώπων απ' όλα τα σημεία του πλανήτη που ζυμώθηκαν, αντάλλαξαν εμπειρίες, γνώσεις, απόψεις και πολιτικές στρατηγικές αντίστασης. Ήταν ένα ακόμα σημείο μαχητικής αντιπαράθεσης με τον τότε ισχυρό και αρραγή μηχανισμό της Ε.Ε και των ηγετών της. Οι συνδιασκέψεις των οικονομικά ισχυρών του πλανήτη και οι αντιστάσεις που ξεπρόβαλαν από τις μαζικές διαδηλώσεις, σηματοδότησαν ουσιαστικά τη σύγκρουση ανάμεσα σε δύο κόσμους. Από τη μια ο κόσμος του ολοκληρωτισμού του κεφαλαίου και από την άλλη αυτός που συγκροτήθηκε από όσους συνειδητά αρνήθηκαν να υποκύψουν στις επιταγές του. Από όλους αυτούς, ανάμεσά τους και εμείς ως αναρχικοί, που αγωνίστηκαν για να μην καταδικαστεί το μέλλον τους στην ένδεια, τη μιζέρια και τη δυστυχία.

Μπροστά σ' ένα κίνημα που φάνηκε να εξελίσσεται με τεράστια δυναμική, η κυριαρχία έθεσε σε κίνηση τους βασικούς κατασταλτικούς μηχανισμούς της, όπως η αστυνομία και τα media για να το αποσαθρώσει.

Έτσι και στις κινητοποιήσεις του Ιούνη, μέρες πριν καν ξεκινήσουν οι διαδηλώσεις, οι δημοσιογράφοι, συντονισμένοι σ' ένα ευρύτερο σχεδιασμό, δημιούργησαν κλίμα ανασφάλειας και εκφοβισμού προς τους κατοίκους της πόλης μιλώντας για τρομοκράτες που κατέφθαναν απ' όλο το κόσμο για να καταστρέψουν και να λεηλατήσουν. Η στρατηγική του φόβου, που φιλοτέχνησαν επιμελώς τα media, είχε σαφή κατεύθυνση. Στόχος ήταν να απομονώσουν και να επισκιάσουν το πολιτικό περιεχόμενο των διαδηλώσεων, ανάγοντας τις σε εγκληματικές συναθροίσεις, ώστε η αστυνομία με τη σειρά της να τις καταστείλει με πρωτοφανή αγριότητα και να προβεί σε αθρόες συλλήψεις χωρίς κανένα κοινωνικό αντίλογο και κόστος. Τελικά η προφυλάκιση 7 διαδηλωτών, ανάμεσά τους κι εγώ, με συνοπτικές διαδικασίες και ανεπαρκή στοιχεία ήταν και το επιθυμητό αποτέλεσμα του σχεδιασμού τους.

Σήμερα, σχεδόν 8 χρόνια μετά, καλούμαι να απολογηθώ για μια στιγμή του αγώνα μου ενάντια στη κυριαρχία, για μια στιγμή που σήμερα είναι ίσως πιο επίκαιρη από ποτέ. Βρισκόμαστε στη συγκυρία όπου ένας ολόκληρος κόσμος καταρρέει. Και είναι τώρα που η καπιταλιστική κρίση και οι διαφαινόμενες επιπτώσεις της στη παγκόσμια οικονομία, με σημείο αναφοράς την Ελλάδα, δημιουργούν το εύλογο ερώτημα για το ποιος πραγματικά θα έπρεπε να αιτιολογείται σήμερα. Εγώ ή αυτοί;

Η κομματική μαφία και οι εταίροι τους μεγαλοεπιχειρηματίες, τραπεζίτες και εφοπλιστές, είναι αυτοί που καταλήστεψαν τον κοινωνικό πλούτο και τώρα εν είδει σωτηρίας της χώρας επιβάλλουν μια σειρά από σαρωτικά μέτρα που όμοιά τους δεν έχουμε ξαναδεί. Μέσα σε λίγους μόνο μήνες και υπό την εποπτεία του φασιστικού μηχανισμού της τρόικας προωθούνται σαρωτικές αναδιαρθρώσεις σε ολόκληρο το κοινωνικό πεδίο. Κατάργηση βασικών εργασιακών δικαιωμάτων, επαναπροσδιορισμός προς όφελος του κεφαλαίου των εργασιακών σχέσεων με κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων και ποινικοποίηση του συνδικαλισμού, αύξηση της φορολογίας, μείωση μισθών και συντάξεων, απολύσεις, διάλυση του ασφαλιστικού συστήματος, ιδιωτικοποιήσεις και ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας είναι μερικά απ' τα σημεία που κάνουν ολοφάνερο πως οι τριτοκοσμικές συνθήκες ζωής εισέρχονται για τα καλά στις χώρες του καπιταλιστικού κέντρου.

Ποιοι είναι οι ένοχοι λοιπόν, και ποιοι είναι αυτοί που πρέπει να απολογηθούν; Ο καθένας που βιώνει τη σημερινή συγκυρία αντιλαμβάνεται πως η νεοφιλελεύθερη οικονομική πολιτική μας οδηγεί σ' ένα ολοκληρωτικό καθεστώς εξαθλίωσης.

Ένα είναι λοιπόν το ερώτημα της εποχής μας: Θα τους αφήσουμε να μας οδηγούν απρόσκοπτα σε μια καταστροφική πορεία; Η αντίσταση είναι η απάντηση και το καθήκον του καθενός. Αντίσταση για ένα κόσμο του καθενός. Αντίσταση για ένα κόσμο χωρίς τάξεις, πολέμους και φτώχεια. Αντίσταση για ένα καινούργιο κόσμο αλληλεγγύης και ισότητας.

Μέχρι την επανάσταση λοιπόν, μέχρι την ελευθερία.

Μιχάλης Τραϊκάνης
11-01-2011

Εμείς οι λίγοι,
Είμαστε εμείς οι ονειροπαρμένοι
Τρελοί της γης
Με την φλογισμένη καρδιά και τα έξαλα μάτια.
Είμαστε οι αλύτρωτοι στοχαστές
Και οι τραγικοί ερωτευμένοι.
Χίλιοι ήλιοι κυλούν μες το αίμα μας
Κι ολούθε μας κυνηγά το όραμα του απείρου.
Η φόρμα δεν μπορεί να μας δαμάσει.
Εμείς ερωτευτήκαμε την ουσία τού είναι μας
Και σ' όλους μας τους έρωτες
Αυτήν Αγαπούμε.
Είμαστε οι μεγάλοι ενθουσιασμένοι
Κι οι μεγάλοι αρνητές
Κλείνουμε μέσα μας τον κόσμο όλο
Και δεν είμαστε τίποτα από αυτόν τον κόσμο.
Οι μέρες μας είναι μια πυρκαγιά
Κι οι νύχτες μας ένα πέλαγο.
Τύρω μας αντηχεί το γέλιο των ανθρώπων.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ ΠΡΟΑΓΓΕΛΟΙ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ

Γεώργιος Τσιαμπλής

30/11/2010

Κλειστές Φυλακές Αλικαρνασσού

Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ

στην εκδίκαση σε 2ο βαθμό της υπόθεσής του το Δεκέμβριο του 2010

Ο Jacques Vergès στο βιβλίο του “Η στρατηγική της δίκης” αναφέρει: «Άλλωστε, είναι γεγονός ότι κάθε δίκη υποκρύπτει μια πολιτική σύγκρουση και ότι η δικαιοσύνη είναι σταθερά πάνοπλη για να υπερασπίσει την καθεστηκυία τάξη». Άποψη που αντικατοπτρίζει πιστά μια πραγματικότητα που αδιάκοπα εντυπώνεται ιστορικά στο χάρτη των ανθρώπινων κοινωνιών που οργανώθηκαν στη βάση συστημάτων τα οποία είχαν ως δομικά στοιχεία λειτουργίας τους την ανισότητα, την αδικία, τον καταναγκασμό και την εκμετάλλευση.

Η ιστορική συμβολή του συστήματος δικαιοσύνης, όπως αυτό εφαρμόστηκε ανά τους αιώνες, δεν ήταν τίποτα άλλο από την επιβολή των συμφερόντων της άρχουσας τάξης πάνω στην κοινωνία με πιο “εξευγενισμένα” μέσα. Στο ίδιο σχεδόν μήκος κύματος και ο Μισέλ Φουκώ στο βιβλίο “Για τη λαϊκή δικαιοσύνη και τα δικαστήρια” καταγράφει ότι «το ποινικό σύστημα που η λειτουργία του στο Μεσαίωνα ήταν ουσιαστικά δημοσιονομική, για μια ιδιαίτερη περίοδο, οργανώθηκε μέσα στη σκληρή προσπάθεια να συντρίβονται οι εξεγέρσεις. Μέχρις εκείνου του σημείου, η δουλειά της καταστολής λαϊκών ξεσηκωμών ήταν πρωταρχικά στρατιωτική. Από τότε και στο εξής την εξασφαλίζει ή μάλλον την προλαβαίνει, ένα σύνθετο σύστημα δικαιοσύνης-αστυνομίας-φυλακής. Ο ρόλος του είναι να εξαναγκάζει το λαό να αποδέχεται την κατάστασή του ως προλεταριάτο και του όρους για την εκμετάλλευση του προλεταριάτου».

Μια άθλια αλλοίωση και παραμόρφωση της έννοιας δικαιοσύνης, εκπροσωπούσαν ανέκαθεν τα δικαστήρια της αστικής δημοκρατίας. Δουλοπρεπή και υποτακτικά κάτω απ’ τα βλοσυρά βλέμματα της πολιτικής συντήρησης και των υποστηρικτών της, κάνοντας να φαντάζει αστέιο ο περίφημος διαχωρισμός των εξουσιών και η ανεξαρτησία τους. Στελεχωμένα κατά κόρον απ’ τα πιο πειθήνια όργανα του εξουσιαστικού πλέγματος, απλά πιόνια και μαριονέτες, έρμαια στα συμφέροντα της εκάστοτε ολιγαρχίας.

Είναι πια κοινή διαπίστωση πως αυτοί που δέχονται ως επί το πλείστον το εκδικητικό μένος της δικαιοσύνης προέρχονται από τις χαμηλότερες οικονομικά τάξεις. Οι φτωχοδιάβολοι αυτής της κοινωνίας απαρτίζουν σε συντριπτικό ποσοστό τον πληθυσμό των ελληνικών φυλακών, γεγονός που καθιστά εμφανές ότι η δικαιοσύνη έχει διαλέξει συνειδητά ποιας τάξης τις πλάτες θα στηρίξει και θα διαφυλάξει. Δεξί χέρι πάντα της πολιτικής-κοινωνικής ολιγαρχίας ρόλο έπαιξε, ως όφειλε άλλωστε, στις πολιτικές και ταξικές συγκρούσεις που συνέβησαν στα ταραγμένα χρόνια αυτής της χώρας, χορεύοντας ξεδιάντροπα πάνω στα καταπονημένα και βασανισμένα κορμιά των ηττημένων. Μετεμφυλιακά, χουντικά δικαστήρια είχαν μοναδική αποστολή να ξαποστείλουν μαζικά, κομμάτια της κοινωνίας που αγωνίστηκαν ενάντια στο φασισμό και την καταπίεση. Να κάμψουν το αγωνιστικό σθένος του λαού. Να παραδειγματίσουν, αλλά και να εκτελέσουν όσους είχε κριθεί απαραίτητο ότι θα αρκούσαν για να μεταδώσουν το ξεκάθαρο μήνυμα της εξουσίας. Όποιος απαιτεί αξιοπρέπεια, ισότητα, ελευθερία και δικαιοσύνη. Όποιος απαιτεί να επανακτήσει την ίδια του τη ζωή, δεν θα βρει γη να πατήσει. Η εξορία, ο θάνατος, η φυλάκιση, ο εκτοπισμός και η εξόντωση είναι το μόνο που θα γευτεί.

Δικαιοσύνη λοιπόν που με τον ένα ή τον άλλον τρόπο, ανάλογα με τις οικονομικές ή πολιτικές ανάγκες του κατεστημένου δήλωνε πιστά το παρών και προσέφερε τις υπηρεσίες της. Και που φυσικά το ίδιο εξακολουθεί να κάνει ακόμα και στις μέρες μας, ικανοποιώντας τις ορμές ενός καπιταλιστικού συστήματος πασάροντας, ως γριά τσατσά, το λαό αυτής της χώρας στις βρώμικες ορέξεις του.

Κήρυξη απεργιών ως παράνομες, νομιμοποίηση μαζικών απολύσεων, κάλυψη σε αντισυνταγματικά φιρμάνια, κάλυψη σε εργατικά “ατυχήματα” στους ιδιοκτήτες εργοστασίων, εργοταξίων ή όπου αλλού συμβαίνουν. Επικύρωση χρυσόβουλων για τις άλογες εδαφικές απαιτήσεις στην περιουσία του λαού από τα κάθε λογής λαμόγια, αποκαρκτηρισμούς δασών για οικιστικές ανάγκες μεγαλοκαρχαριών του REAL ESTATE, εγκρίσεις για αποφυλάξεις και καταστροφές φυσικών περιοχών χάριν επιχειρηματικών συμφερόντων, είναι λίγα μόνο από τα επιτεύγματά της.

Εγγυημένος συμπαραστάτης στις κατασταλτικές διαθέσεις της κοινωνικοπολιτικής ελίτ, φυλακίζοντας διαδηλωτές, εφαρμόζοντας τρομονόμους σε ανήλικα παιδιά προφυλακίζοντάς τα, αθρώνοντας ή ρίχνοντας στα χαμηλά ένστολους δολοφόνους που εδώ και δεκαετίες σκορπίζουν πτώματα πολιτών με “τυχαίες” εκπυρσοκροτήσεις. Κλείνοντας τα μάτια σε βασανισμούς, εξευτελισμούς, βιασμούς και ανεξήγητους θανάτους ανθρώπων που είχαν την “τύχη” να φιλοξενηθούν στα αστυνομικά τμήματα αυτής της χώρας. Αδιαφορώντας για τους εκατοντάδες νεκρούς στα σωφρονιστικά κολαστήρια. Κλείνοντας και αρχειοθετώντας φακέλους και έρευνες για επιθέσεις εναντίον αγωνιζόμενων εργατών-τριών, όπως έγινε στην περίπτωση της Κωνσταντίνας Κούνεβα όταν δέχτηκε επίθεση με βιτριόλι από μπράβους της εργοδοσίας. Κηρύσσουν παράνομες καταλήψεις εγκαταλελειμμένων κτιρίων που λειτουργούν ως αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι για διάφορες κοινωνικές εκδηλώσεις, αλλά αφήνοντας τις παραλίες και τα βουνά ανυπεράσπιστα στις διαθέσεις ολιγαρχών για δημιουργία ειδηλιακών τόπων απομόνωσής τους. Ποινικοποιώντας και δικάζοντας κάθε συλλογική αγωνιστική κινητοποίηση πολιτών, όπως των κατοίκων της Λευκίμης, Γραμματικού και κάθε δραστήριου στοιχείου αυτής της κοινωνίας. Πετώντας στη φυλακή ανθρώπους χωρίς στοιχεία, έχοντας ένδειξη μόνο και μόνο την πολιτική τους ταυτότητα. Καταργώντας το τεκμήριο της αθωότητας. Καταδικάζοντας με αποχρώσες ενδείξεις!

Μια δικαιοσύνη που μοναδικός της στόχος είναι να δημιουργεί, να διαχειρίζεται και να αναπαράγει την εγκληματικότητα. Όταν δικάζει και μοιράζει παράλογες, μακροχρόνιες καθειρήσεις στους μικροπαραβάτες αυτής της χώρας, ενώ οι αληθινοί εγκληματίες που κρύβονται πίσω από υπουργικά και εφοπλιστικά γραφεία καθημερινά ξεφτιλίζουν και σοδομούν αυτό που εσείς σαν δικαστές νομίζετε ότι προασπίζετε. Όταν κανείς δε φταίει για την κατασπατάληση και κλοπή της δημόσιας περιουσίας που αποκαλύπτεται μέσω μεγάλων σκανδάλων κι ενώ είναι ηλίου φαεινότερο ότι από πίσω κρύβονται τα τρωκτικά της πολιτικής εξουσίας, δια μαγείας είναι όλοι αθώοι ή παραπλανημένοι. Όταν αγνοεί εσκεμμένα πως η μικρή ή μεγάλη παραβατικότητα που παρελαύνει απ’ τα δικαστήρια δεν είναι παρθενογένεση, αλλά έχει απόλυτη σχέση και είναι αποτέλεσμα του πολιτικο-οικονομικού συστήματος που έχουμε. Κι αυτό είναι υποκρισία και ξεδιαντροπιά. Είναι ελεεινό να φυλακίζεις ανήλικους, γέρους, ανήμπορους, καρκινοπαθείς, τοξικομανείς και να τους στοιβάξεις μέσα σε φυλακές. Είναι αποτρόπαιο να στερείς την ελευθερία του πιο ταπεινού, ενώ οι μεγάλοι αυτού του τύπου βιάζουν συστηματικά κάθε έννοια νομιμότητας και ηθικής.

Κάθε θεσμός εξουσίας που μας περιβάλλει και που στις συνέπειές του γινόμαστε δέκτες όταν κληθούμε να τον αναγνωρίσουμε, δε μπορούμε να αναφερόμαστε σ’ αυτόν με ορολογίες που είτε τον δαιμονοποιούν, είτε τον μυθοποιούν. Η δικαιοσύνη δεν είναι κάποιο άορατο και μυθικό τέρας. Απεναντίας είναι ένας εξουσιαστικός μηχανισμός που απαρτίζεται από ανθρώπινες φυσιολογικές κι αυτές είναι που αποτελούν τις βάσεις και τις προϋποθέσεις για τη λειτουργία του. Το κατά πόσο κάθε μια απ’ αυτές τις ανθρώπινες μονάδες-γρναάζια αυτού του μηχανισμού τον υπηρετούν συνειδητά και έχοντας επίγνωση του έργου που επιτελούν, η πλειοψηφία της κοινωνίας το γνωρίζει εμπειρικά, απ’ τη στιγμή που κάθε πολίτης αυτής της χώρας που έχει συρθεί σε μια δικαστική αίθουσα, σπάνια έχει δικαιωθεί. Κι αν υπάρχουν εξαιρέσεις αυτές απλώς επιβεβαιώνουν τον κανόνα.

Ένας δικαστής στις σημερινές συνθήκες δεν πρέπει να λειτουργεί ως ασφαλιστική δικλείδα για τη διαφύλαξη της κοινωνικής ειρήνης. Εάν νοιώθει κομμάτι αυτής της κοινωνίας, εάν αφουγκράζεται τα προβλήματα και τους αγώνες της, καθήκον του είναι να σαμποτάρει και αυτός, από τη θέση που βρίσκεται, με όποιο τρόπο μπορεί το σύστημα που υπηρετεί. Αυτοαναιώντας επί της ουσίας το ρόλο και την ιδιότητά του.

Αλλιώς ανήκει στη συνομοταξία εκείνων των δικαστών για τους οποίους ο Μάρκ Τουέιν είχε πει πως αν τους ξύσεις θα βρεις το δήμειο. Εκείνων που ευθύνονται για βαρύτερες εγκληματικές πράξεις εναντίον της κοινωνίας όταν νομιμοποιούν την αδικία και την εκμετάλλευση, κρίνοντας απεργιακές κινητοποιήσεις ως παράνομες και καταδικάζοντας δραστήριους και μαχόμενους συνδικαλιστές, κλείνοντας για πολλοστή φορά το μάτι στην εργοδοσία. Εκείνων που με τις αποφάσεις τους εμψυχούν στο σώμα του λαού ένα αίσθημα αδυναμίας, υποταγής, παραίτησης και συμβιβασμού μπροστά στα εξόφθαλα και συγνά εγκλήματα των ισχυρών. Εκείνων που ακόμα και μέσα στις υποτιθέμενες δημοκρατικά θεοπισμένες εξουσίες και δυνατότητες που έχουν, παραμένουν φαντασικές φιγούρες, κακέκτυπα ρόλων σ' ένα στημένο σκηνικό ταγμένο στην παραπλάνηση, την απόκρυψη και την τρομοκρατία. Εκείνων που η ανέλιξη τους στη δικαστική βαθμίδα περνάει μέσα από εξοντωτικές ποινές στους κολασμένους αυτής της γης και αθώωσεις ή παραβλέψεις σε επιχειρηματικές και κρατικές πρακτικές που παραβιάζουν κάθε έννοια νομιμότητας. Εκείνων τέλος, που καθίστανται υπόλογοι για το τι συμβαίνει στις κατ' ευφημισμό φυλακές της Ελλάδας και για την κατάντια τους. Που ενώ είναι αναμφισβήτητα γνώστες πια των καταστάσεων και συνθηκών που βιώνουν οι κρατούμενοι, παρ' όλα αυτά συνεχίζουν να προφυλακίζουν σωρηδόν, να καταδικάζουν χωρίς στοιχεία σε παρανοϊκές ποινές, αλλά και να πετούν στην πυρά και όποιον άλλο έγκλειστο του έχει απομείνει αξιοπρέπεια και δύναμη για να αγωνιστεί για την ζωή και την ελευθερία του. Εξεγερμένους κρατούμενους που εξαιτίας της συμμετοχής τους σε δυναμικές κινητοποιήσεις εντός των τειχών, καλούνται να παρουσιαστούν στις δικαστικές αίθουσες για να πληρώσουν το τίμημα για τον αγώνα τους. Το τίμημα που σήκωσαν το κεφάλι, που αντιστάθηκαν στον εξευτελισμό, την ταπείνωση και τον ίδιο τον εγκλεισμό τους. Να πληρώσουν που όρθωσαν το ανάστημά τους μπροστά στους δυνάστες τους οι ίδιοι αλλά και οι οικογένειές τους, που σέρνονται σε μια ομηρία χωρίς τέλος, γεμάτη πόνο, αγωνία και ταλαιπωρία.

Είναι τραγικό και γελοίο συνάμα να φαντασιώνεται κανείς την κοινωνία ως το σώμα μιας αγνής παρθένας πάνω στο οποίο έρχονται οι ανίεροι και δαιμονικοί εγκληματίες-παράνομοι να ασελήσουν. Όπως φαντάζει αρρωστημένο σε μια απέραντη πεδιάδα που είναι σπαρμένη από διαμελισμένα πτώματα. Σ' ένα μακάβριο πεδίο μάχης που το καφέ χρώμα έγινε πορφυρό απ' το αίμα που ρούφηξε. Ανάμεσα στη δυσωδία της σήψης και της σαπίλας που αποπνέουν τα χιλιάδες κουφάρια. Μέσα σε κραυγές και οϊμωγές ετοιμοθάνατων τραυματισμένων που σέρνονται μάταια σ' ένα σάπιο ανθρώπινο χαλί, ψάχνοντας απεγνωσμένα διέξοδο απ' αυτήν την κόλαση, να εμφανίζονται οι ηθικοί αυτουργοί, οι υπαίτιοι αυτού του ολέθρου ως αλλοτινοί αμόλυντοι ιεροεξεταστές, μπήγοντας στη μολυσμένη γη τα θεμέλια ενός καθαρτηρίου. Ενός ναού της δικαιοσύνης που οι βάσεις του είναι βυθισμένες στο αίμα, ενώ οι λειτουργοί του που υποφέρουν από ματαιοδοξία, αλαζονεία και ανηθικότητα, να βροντοφωνάζουν ξεδιάντροπα στους κολασμένους για τα εγκλήματα που έκαναν και τις τιμωρίες που θα λάβουν κουνώντας το σπαθί του τιμωρού στο όνομα της Θέμιδος. Της πιο τυφλής και συφιλικής Θέμιδος όμως που υπήρξε ποτέ.

Με λίγα λόγια, τελικά το κράτος ως γνήσιος εγγυητής της διασφάλισης των συμφερόντων των πολιτικο-οικονομικών ελίτ διαθέτει ένα πλούσιο οπλοστάσιο για την επίτευξη των στόχων του και μέσα σ' αυτό εντοπίζονται θεσμοί και ρόλοι όπως δικαιοσύνη, δικαστήρια, δικαστές, ποινές και φυλακές. Τίποτα πιο απλό και ξεκάθαρο.

Σε μια ζωή περικυκλωμένη από απαγορεύσεις και περιορισμούς. Οριοθετημένης και τυποποιημένης καθημερινότητας, γεμάτης από συμβάσεις και απειράριθμους συμβιβασμούς. Υποθηκευμένης και υποδουλωμένης στις ανάγκες της επιβίωσης. Μιας επιβίωσης που υπακούει στις πιο απάνθρωπες συνθήκες. Στους πιο ανηλεείς και σκληρούς νόμους της σύγχρονης και μεταμοντέρνας ζωής, η ύπαρξη, η οντότητά μας, τα μόνα που μας ανήκουν απόλυτα και μοναδικά περιουσιακά στοιχεία του καθενός είναι αυτά που περισσότερο από ποτέ αποτελούν αντικείμενα αγοραπωλησίας, με έμμεσο ή άμεσο τρόπο, στο βωμό της ιστορικής εξέλιξης αυτού του κόσμου προς την βαρβαρότητα.

Αιώνιος εργάτης. Αιώνιος αποπληρωτής δανείων. Αιώνιος ψηφοφόρος και εξαπατημένος πολίτης, αποπληρωτής μυξοπαρθένα που την παραπλάνησε ο μυθικός κακός λύκος. Αιώνιος τηλεθεατής και καταναλωτής. Αιώνια κομπάρσος και αδικημένος. Αιώνια εκμεταλλευτής και εκμεταλλεόμενος. Αιώνια άνευρος, ανόρεκτος, άπνους, κουρασμένος, θλιμμένος, δυστυχισμένος, παραιτημένος, συμβιβασμένος και υποταγμένος. Αιώνια γεννημένος νεκρός.

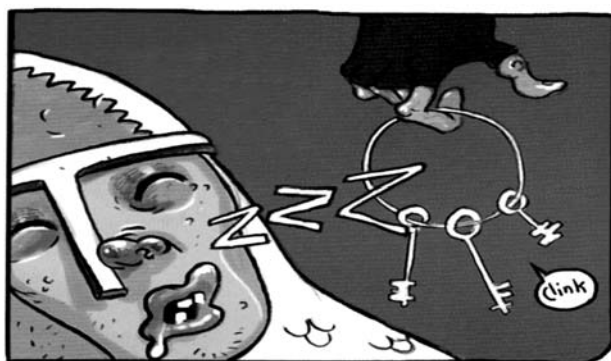
Αλλοίωση και παραμόρφωση σε κάθε λέξη και έννοια. Ελευθερία, ευτυχία, σεβασμός, ισότητα, δικαιοσύνη, αγώνας, αντίσταση είναι μόνο λίγες απ' όσες διαχρονικές αξίες έχουν χάσει το πραγματικό τους νόημα. Ιδεώδη τόσο, μα τόσο απαραίτητα για την ανθρώπινη κοινωνία.

Στο κυνήγι του κέρδους όλα αυτά μοιάζουν με θηράματα που πρέπει αφού πεθάνουν να βαλσαμωθούν. Ο σημερινός ρεαλισμός που επιβάλλεται από τα think tank της επιβίωσης διατάσσει τη διαγραφή όλων αυτών των αξιών. Διακωμωδώντας οποιονδήποτε τις υποστηρίζει και τις αναζητά. Τοποθετώντας του την ταμπέλα του αφελή, του γραφικού ή του ονειροπόλου. Τη θέση αγνών ιδεών παίρνουν τα πιο άθλια σύγχρονα μότο "Το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό", "Κοίτα την πάρτη σου", "Κοίτα τη δουλειά και μη ασχολείσαι με τους άλλους", "Εσύ θα βγάλεις το φίδι απ' την τρύπα;", "Έτσι είναι η ζωή, δεν αλλάζει τίποτα".

Κι όμως σε πείσμα των καιρών όλα αυτά τα αποφθέγματα που έχουν γεννηθεί και καλλιεργηθεί πάνω στον ωχαδερφισμό και την παραίτηση, αποτέλεσμα της διαρκούς τρομοκρατίας που ασκούν οι επικυρίαρχοι στην κοινωνία σπρώχνοντας τον καθένα να κλείνεται αποκλειστικά στο μικρόκοσμο του, κάποιοι τα ακούν αδιάφορα. Χαμογελούν ειρωνικά γνωρίζοντας την κενότητα και τη μιζέρια που εσωκλείουν αυτές οι φράσεις.

Στη Νέα Τάξη πραγμάτων, στους ρυθμιστικούς κανόνες της αγοράς και της ζωής, στο lifestyle της ξεφτίλας, στον ακρωτηριασμό της σκέψης και της συνείδησης. Στην ανέλιξη και την επιτυχία στο κόσμο του τίποτα που θα περάσει πάνω από πτώματα, κάποιοι δομούν τις σχέσεις τους πάνω στις αρχές της αλληλεγγύης, της συντροφικότητας, της αλληλοεκτίμησης και της κατανόησης.

Στην αφαίμαξη φυσικών πόρων σε κάθε σημείο του πλανήτη από πολυεθνικά εταιρικά σχήματα. Στην εξόντωση ολόκληρων πληθυσμών και χωρών για τις οικονομικές και εξουσιαστικές ανάγκες των υπερεθνικών ελίτ. Στις μαζικές απολύσεις εργαζομένων, δηλαδή τη μαζική επί της ουσίας προώθηση ατόμων στη φτώχεια και την ανέχεια, για τη διατήρηση των επιχειρησιακών κερδών.

Στις ιμπεριαλιστικές επελάσεις ανεπτυγμένων καπιταλιστικά χωρών, για τη διαχείριση και υφαρπαγή πλουτοπαραγωγικών πηγών από υποανάπτυκτα κράτη ή για την εξυπηρέτηση γεωστρατηγικών συμφερόντων, που ισοπεδώνουν ο,τι βρουν μπροστά τους κανιβαλίζοντας σαν άγρια κτήνη πάνω σε αθώες ψυχές. Στο σύγχρονο σκλαβοπάζαρο και τη στυγνή εκμετάλλευση των μεταναστών, που αν δεν ανατιναχτούν στα σύνορα των “πολιτισμένων” χωρών ή δεν πνιγούν στα εγχώρια ύδατά τους, θα καταλήξουν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης ή στην καλύτερη περίπτωση αόρατοι εργάτες για το σύστημα και ορατοί δούλοι στα κάτεργα της μισθωτής εργασίας, όπου το όραμα μιας καλύτερης ζωής μεταμορφώνεται σε μια καθημερινή κόλαση. Στην καταστολή αγωνιζόμενων ανθρώπων με εκτελέσεις, φυλακίσεις, απαγωγές, “φιλικές” κουβέντες, απειλές, ξυλοδαρμούς και βασανισμούς. Στην ποινικοποίηση κάθε δραστηριότητας και την καλλιέργεια κλίματος τρομοκρατίας, φόβου και ανασφάλειας, ωθώντας τον πληθυσμό να δεχτεί αδιαμαρτύρητα το Μεγάλο Αδερφό, την περιστολή και ακύρωση ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, την αποδοχή ενός ρόλου πολίτη-ρουφιάνου. Στην περιθωριοποίηση, την αποξένωση, τα αδιέξοδα, τη δυστυχία, την κατάθλιψη, την απονέκρωση κάθε ζωντανού κομματιού αυτής της κοινωνίας. Σε όλο αυτό το ζόφο, το θάνατο και τις αλυσίδες που παραμονεύουν τον καθένα πάνω σ’ αυτόν τον κόσμο. Στη ψυχρή ανάσα της παντοκρατορίας των ισχυρών υπάρχουν ακόμα πολλοί που αντιστέκονται.

Από την Αφρική ως την Λατινική Αμερική κι από την Ασία ως την Ευρώπη και την Β. Αμερική οι εστίες αντίστασης όχι μόνο δε σβήνουν αλλά συνεχώς αναζωπυρώνονται. Είτε αυτό αφορά κινήματα και συλλογικά σχήματα είτε πιο ολιγάριθμες, πιο ατομικές πορείες αμφισβήτησης του υπάρχοντος.

Οι αντάρτες στο Δέλτα του Νίγηρα που αντιστέκονται στην κατοχή που έχει επιβάλλει στην περιοχή για την άντληση μαύρου χρυσού η πετρελαϊκή πολυεθνική εταιρία SHELL. Οι καταλήψεις γης στην Βραζιλία, τα αυτονομιστικά κινήματα των Ινδιάνων με τους Ζαπατίστας και τους εξεγερμένους στην Οακάκα του Μεξικού. Τα αντάρτικα τμήματα των FARC στην Κολομβία, η εξέγερση των ιθαγενών στο Περού που δεν παραδίδουν αμαχητί τα πατρογονικά τους εδάφη στις ορέξεις του χρήματος. Οι διεργασίες, οι ζυμώσεις και η φανερό εντροπία που υπάρχει για ανατροπή του πολιτικού σκηνικού στα υπόλοιπα κράτη της Λατινικής Αμερικής. Η ηρωική αντίσταση του παλαιστινιακού λαού επί δεκαετίες στο ισραηλινό τερατούργημα και οι ανειρήνευτες περιοχές των υπό κατοχή αραβικών κρατών. Ο αγώνας του κουρδικού λαού, η δικαίωση των ανταρτών στο Νεπάλ. Οι αντάρτικες ομάδες που κινούνται στο αχανές έδαφος της Ινδίας, μέχρι τις ανελέητες και βίαιες συγκρούσεις απεργών εργατών στο τομέα της αυτοκινητοβιομηχανίας στην Ν. Κορέα που συνέβησαν στα εργοστάσια της SSANGYONG.

Οι εξεγέρσεις των μεταναστών στα γαλλικά προάστια. Οι εξεγερμένοι της Ελλάδας τον Δεκέμβρη του 2008 με το παγκόσμιο κίνημα αλληλεγγύης που ξεδιπλώθηκε ως συμπάρασταση στα εγχώρια τεκταινόμενα που έφερε ρίγη ανατριχίλας στους ηγέτες άλλων χωρών. Η ομηρία εργοστασιαρχών από Γάλλους εργάτες, οι καταλήψεις εργοστασίων και η αυτοδιαχείρισή τους σε Αγγλία, Γερμανία, Β. Αμερική και αλλού. Τα αντιπολεμικά συλλαλητήρια σε κάθε γωνιά του κόσμου. Οι καταλήψεις στέγης, τα δίκτυα αντιπληροφόρησης, οι ειρηνικές και δυναμικές πορείες ακτιβιστών σε παγκόσμια κλίμακα. Οι ένοπλες ομάδες αντάρτικου πόλης που εγχώρια, αλλά και διεθνώς δεν καταθέτουν τα όπλα, μαχόμενες σε δύσκολες συνθήκες που διαμορφώνονται από τον τρομερό φυσικό, ηθικό και ιδεολογικό πόλεμο που εξαπολύουν οι κυβερνητικοί τρομοκράτες. Το νέο αντάρτικο πόλης που έχει ξεκινήσει από εμπρηστικές ομάδες τα τελευταία χρόνια στις ευρωπαϊκές μητροπόλεις με κυριότερο και σημαντικότερο εκπρόσωπό του, τις δικές μας ελληνικές πύρινες και εκρηκτικές νύχτες. Η συνεχώς αυξανόμενη συμμετοχή ανθρώπων σε αυτόνομες και πρωτοβουλιακές ομάδες που ασχολούνται με επιμέρους ζητήματα που αφορούν οτιδήποτε διαδραματίζεται στον κοινωνικό ιστό αυτής της χώρας. Οι αγώνες και τα σαμποτάζ στους εργασιακούς χώρους, οι απεργίες, τα μπλόκα στους δρόμους, η δολιοφθορά

στα μέσα παραγωγής. Οι πρακτικές της αυτοοργάνωσης, της αυτενέργειας, της αντιεραρχίας που κερδίζουν ολοένα και μεγαλύτερο έδαφος.

Όλα αυτά και πολλά περισσότερα που ξεχνώ ή αγνοώ, συνθέτουν κομμάτι-κομμάτι με το δικό τους διαφωτιστικό ή πιο σκοτεινό και δυσνόητο τρόπο, ένα παγκόσμιο ιστορικό πάζλ που απεικονίζει τα εκατομμύρια χρώματα που προκύπτουν απ' τη διάθλαση του επαναστατικού φωτός όταν συναντά το πρίσμα κάθε εξεγερμένης οντότητας, φωτίζοντας το δρόμο για την κοινωνική απελευθέρωση.

Άλλοτε κάποιοι χρωματισμοί ενώνονται σε μια ενιαία δέσμη φωτός που πέφτοντας στο σάπιο και νεκρό τοπίο αυτού του κόσμου πυρπολεί και καθαγιάζει ο,τι βρει στο διάβα της, ενώ άλλοτε μοναχικές, ανυπόμονες ακτίνες φωτός, χαράσσουν τη δική τους ατομική, θεαματική μα θνησιγενή πορεία μέσα στη νύχτα. Μια τρελή κούρσα κόντρα στους ανθρώπινους και φυσικούς νόμους. Μια απεγνωσμένη προσπάθεια να επιταχύνουν και συντομεύσουν ένα ταξίδι που δεν τελειώνει ποτέ.

Η συμμορία Μπονό, ο Σεβερίνο ντι Τζιοβάνι, ο Σαμπατέ και πολλοί άλλοι νοηματοδότησαν με τον τρόπο ζωής τους, το πρόταγμα της άμεσης δράσης, της επανοικειοποίησης, της έμφασης στην ελευθερία του ατόμου, μ' έναν απόλυτο τρόπο πληρώνοντας το κόστος των επιλογών τους με την ίδια τους τη ζωή. Αυτοπραγματώθηκαν ως εξεγερμένα και επαναστατημένα άτομα μέσω μιας λυσσαλέας μονομαχίας μέχρι θανάτου με το κράτος και τα όργανά του.

Ζωές ανθρώπων που η γνώση τους στην πορεία συγκρότησης μιας πολιτικο-ιδεολογικής ταυτότητας ενός ατόμου με αναφορές σε αντισυστημικές, ελευθεριακές, αντιεξουσιαστικές-αναρχικές ιδέες, εμπνέουν και παραδειγματίζουν, μεταδίδοντας μηνύματα δύναμης και θάρρους σε όποιον αποφασίσει να μετάσχει σ' ένα πόλεμο εναντίον ενός πανίσχυρου συστήματος. Καταθέτοντας με αξιοπρέπεια το δικό τους μερίδιο στις χιλιάδες σελίδες, τις γραμμένες με αίμα που είναι αφιερωμένες στην αμφισβήτηση, την ανυπακοή, την εξέγερση και την επανάσταση.

Όσον αφορά εμένα προσωπικά, θέλω να πιστεύω ότι ανήκω κι εγώ σ' αυτό το ατέλειωτο караβάνι ανθρώπων που η πορεία τους αντίθετη στο ρεύμα της κάθε εποχής αφήνει τα ανεξίτηλα χνάρια της στο νωπό χώμα της συλλογικής μνήμης.

Ήμουν, είμαι και θα είμαι αναρχικός και αυτό προσπαθώ να το υπερασπίζομαι καθημερινά χρησιμοποιώντας το λόγο και την πράξη. Τη θεωρία και τη δράση με κάθε κόστος. Στέκομαι ξανά σε μια δικαστική αίθουσα μετά από πέντε χρόνια αιχμαλωσίας, υπόλογος για την επιλογή μου να απαλλοτριώσω μια τράπεζα, και εξακολουθεί να μου ακούγεται κακόγουστο αστείο ότι φορτώθηκα 25 χρόνια κάθειρξης, επειδή αποπειράθηκα να χτυπήσω έναν από τους πιο αιμοβόρους και ληστρικούς μηχανισμούς του καπιταλισμού που δεκαετίες τώρα απομυζούν ασταμάτητα την κοινωνία.

Δε θα αποδεχτώ το δίκαιο οποιασδήποτε καταδίκης μου επειδή αποφάσισα να επανοικειοποιηθώ λίγα από τα κλεμμένα πλούτη που έχουν αποθηκεύσει στα χρηματοκιβώτιά τους οι ηθικοί και φυσικοί αυτουργοί της εξώθησης ενός μεγάλου κομματιού της κοινωνίας στη φτώχεια και την ανέχεια. Αυτοί που οδηγούν ανθρώπους στην απόγνωση και την αυτοκτονία επειδή δε βρίσκουν διέξοδο για την αποπληρωμή των χρεών τους και έρχονται πρόσωπο με πρόσωπο με την καταστροφή και την τραγωδία. Αυτοί που ενώ χιλιάδες απολύονται, μισθοί πετσοκόβονται και η οικονομική καπιταλιστική κρίση βαραίνει αφόρητα τις πλάτες του λαού, εξακολουθούν να κερδοσκοπούν και να φουσκώνουν ασταμάτητα τις τσέπες τους.

Ενδεικτικό αυτής της πραγματικότητας είναι ότι πέρσι το 2009, η Alfa Bank για παράδειγμα ανακοίνωνε κέρδη για το πρώτο εξάμηνο της χρονιάς 214 εκατομμύρια ευρώ, ενώ η τράπεζα Πειραιώς επίσης δημοσίευε 48% αύξηση στα κέρδη της, ακολουθώντας με ανάλογες θετικές αποδόσεις και οι υπόλοιπες τράπεζες. Την ώρα που οι κρατικοί διαχειριστές διέταζαν το λαό να σφίξει τα δόντια για να ξεπεραστεί η πολυδιαφημισμένη οικονομική κρίση, οι τράπεζες όχι μόνο βρισκόνταν στο απυρόβλητο αλλά προκλητικά, ξεπερνώντας κάθε όριο, ροκάνιζαν φιλετάκια 28 δισεκατομμυρίων ευρώ με τις ευγενικές ευχές των υποτακτικών τους για καλή χώνεψη.

Δεν έταξα εγώ ψεύτικους καταναλωτικούς παραδείσους αλυσοδέοντα εκατομμύρια άτομα στα δεσμά των δανείων και του πλαστικού χρήματος. Δεν είμαι εγώ που κάνω κόλαση την καθημερινότητα ανθρώπων εκβιάζοντας και απειλώντας τους να μου επιστρέψουν χρήματα που τους δάνεισα σα γνήσιος τοκογλύφος. Δε συνεργάστηκα με συμμορίες μεγαλοκαρχαριών που στήνουν υψηλού τύπου εγκλήματα στο χρηματιστήριο για την υπεξαίρεση χρημάτων του λαού. Αλλά ούτε σαν απατεώνας εξαπάτησα οποιονδήποτε στήνοντάς του παγίδες καλά κρυμμένες σε ψηλά γράμματα συμβολαίων. Άρα αν κάποιος πρέπει να απολογηθεί για τα αδικήματα του εναντίον της κοινωνίας, τότε αυτός είναι οι τράπεζες και όχι εγώ.

Είναι αντιστροφή της πραγματικότητας να κατηγορούμαι για σύσταση εγκληματικής οργάνωσης, όταν για δεκαετίες τα ληπτοσυμμορίτικα κομματικά σχήματα που κυβερνούν εναλλάξ αυτήν τη χώρα, αποτελώντας την πιο στυγνή, αδυσώπητη και ανεξέλεγκτη εγκληματική οργάνωση, έχουν κατακρεουργήσει και ξεκοκαλίσει μαζί με φίλους, “κουμπάρους” και κάθε λογής λαμόγιο τον εθνικό πλούτο αυτής της χώρας, κάνοντας τη σύγχρονη μαφία να φαντάζει μπροστά τους οσία παρθένα. Όταν για δεκαετίες, διεφθαρμένα ή μη, παράσιτα της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας λειτουργώντας με πλήρη ασυδοσία καλυμμένα πίσω από υπουργικούς θώκους και διευθυντικά πόστα, αλώνισαν και αλωνίζουν μαζί με ημετέρους πάνω στην περιουσία του λαού εξυπηρετώντας με καθολική υποτακτικότητα ντόπιες και ξένες κερδοσκοπικές αρπαχτές μεγαλοκαπιταλιστών, με αποτέλεσμα να οδηγήσουν έναν ολόκληρο πληθυσμό στη χρεοκοπία, την υποτέλεια, στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Στα δόκανα ενός παγκόσμιου καπιταλιστικού οργανισμού που λειτουργικός του ρόλος είναι η ισοπέδωση εργασιακών και κοινωνικών δικαιωμάτων στο εσωτερικό της κάθε χώρας, που παραδίνεται στα χέρια του από την εκάστοτε εγχώρια υποτακτική και προδοτική κυβερνητική εξουσία ως την πλήρη αποικιοποίησης της. Δημιουργώντας επί της ουσίας κοιτίδες καπιταλιστικών οργάνων για τις ακόρεστες ορμές ισχυρών υπερεθνικών οικονομικών ελίτ πάνω στις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων.

Είναι αντιστροφή της πραγματικότητας να κατηγορούμαι για απόπειρες ανθρωποκτονίας εναντίον αστυνομικών, τη στιγμή που όχι μόνο κάτι τέτοιο δεν αποδεικνύεται, αλλά απεναντίας ήμουν εγώ που δέχτηκα τα καταγιστικά πυρά τους και γλίτωσα το θάνατο από καθαρή τύχη. Όπως επίσης είναι τελείως αυθαίρετη, αστήρικτη και ανεδαφική η κατηγορία για τη δήθεν συνέργειά μου στον τραυματισμό του φρουρού της τράπεζας.

Εξ' αρχής στήθηκε ένα υπέρογκο κατηγορητήριο μέσα από υστερικές φωνές του συνόλου των media. Στο κλίμα της τρομολαγνείας, ταγμένοι γνωστοί παπαγάλοι της ασφάλειας, τελάληδες της πολιτικής ελίτ και κονδυλοφόροι της λάσπης προετοίμασαν το έδαφος της βαρύτατης καταδίκης μου. Με το μαγικό ραβδί τους μεταμόρφωσαν μια ληστεία τράπεζας σε ταινία γουέστερν στην Άγρια Δύση, αντιστρέφοντας για ακόμη μια φορά την πραγματικότητα. Την πραγματικότητα που έλεγε πως οι δράστες διασφάλισαν στο ακέραιο τη σωματική και όσο ήταν δυνατό τη ψυχική ακεραιότητα των πελατών και υπαλλήλων της τράπεζας. Και πως η περίφημη συμπλοκή στο πολυσύχναστο κέντρο της Αθήνας δεν υπήρξε ποτέ, καθώς για να ισχύει ο όρος συμπλοκή πρέπει να έχουμε δυο μέρη αντίθετα που

εμπλέκονται μεταξύ τους. Στην προκειμένη περίπτωση όμως τα δυο αυτά μέρη ανέλαβαν εργολαβικά να παίξουν, περήφανα και με αυτοθυσία, αδιαφορώντας για τους αθώους πολίτες που κυκλοφορούσαν ανάμεσά τους, τα ένστολα όργανα “διατήρησης και διασφάλισης της τάξης”.

Ανοίγοντας το κεφάλαιο της ποινικής και επικοινωνιακής διαχείρισης αυτής της υπόθεσης απ’ την πλευρά τους κράτους θα πρέπει να τονιστεί ότι κι’ αυτή -όπως και πολλές άλλες- εντάσσεται σ’ ένα γενικότερο πλαίσιο αύξησης και εντατικοποίησης της καταστολής απέναντι στον αναρχικό χώρο, η οποία και είναι ευθέως ανάλογη των στρατηγικών σχεδιασμών των κυβερνήσεων για τη δημιουργία των νέων συνθηκών συναίνεσης της κοινωνίας για την παράδοση και των τελευταίων συλλογικών και ατομικών δικαιωμάτων που έχει κατακτήσει με πολλούς σκληρούς αγώνες. Μιας προσπάθειας περιθωριοποίησης, εγκληματοποίησης και κατασυκοφάντησης ενός δραστήριου πολιτικού χώρου.

Οι συλλήψεις συντρόφων-ισών στα τέλη Σεπτέμβρη του 2009 στο πλαίσιο της εξάρθρωσης ή της επίτευξης ενός μεγάλου χτυπήματος στην Ε.Ο. Συνομοσία Πυρήνων της Φωτιάς αποτελούσε μια απέλπιδα απόπειρα της απελευθέρωσης κυβέρνησης της Ν.Δ. να αντιστρέψει το προεκλογικό κλίμα μιας διαφαινόμενης ήττας παίζοντας το σίγουρο χαρτί της ασφάλειας, το μοναδικό κοινωνικό πεδίο στο οποίο μπορούσε να “παράξει” έργο. Παίρνοντας τη σκυτάλη η νεοεκλεγείσα εγκληματική συμμορία του ΠΑΣΟΚ, έχοντας νωπή τη λαϊκή εντολή να κυβερνήσει με ένα σαρωτικό αποτέλεσμα σε σχέση με το δήθεν βασικό αντίπαλο κόμμα της δεξιάς, δεν έχασε καθόλου χρόνο και άρχισε να τρέχει με γρήγορα και αποφασιστικά βήματα στον ίδιο κοινωνικό χώρο που βάδισαν οι προηγούμενοι. Με προμετωπίδα της η νέα κυβέρνηση ένα μισαλλόδοξο, ψυχοπαθή και αλαζόνα Υπουργό Δημοσίας Τάξεως εφαρμόζει το δόγμα της μηδενικής ανοχής προχωρώντας σε μια σειρά από ενέργειες που προβάλλονται καθημερινά από τα καθεστωτικά ΜΜΕ ως μέγιστης σημασίας παραγωγή δημόσιου έργου. Η αλήθεια βέβαια ήταν ότι οι επιτελάρχες της Νέας Τάξης πραγμάτων προλειαίνοντας το έδαφος για την επερχόμενη επίθεση εναντίον της κοινωνίας ολόκληρης, έδειχναν ένα μικρό δείγμα σιδερένιας πυγμής πάνω σε πολιτικούς χώρους, αλλά και σε όσους-ες είχαν διάθεση να κινηθούν σε πιο αντισηματικά μονοπάτια.

Σ’ αυτήν τη λογική συνεχίστηκαν οι εκδόσεις ενταλμάτων και οι νέες συλλήψεις εναντίον συντρόφων-ισών που φέρονται με αστεία αποδεικτικά στοιχεία να εμπλέκονται στην υπόθεση της “Συνομοσίας Πυρήνων της Φωτιάς”. Η ίδια λογική υπέβασκε στην επικήρυξη των τριών συντρόφων Μ. Σεϊσίδη , Γ. Τσιρώνη και Σίμο Σεϊσίδη για 600.000 ευρώ, στήνοντας ένα άθλιο σκηνικό τρομολαγνείας και αστυνομικού μυθιστορήματος με φόντο το Αμερικάνικο Φαρ Ουέστ και επίδοξους κυνηγούς κεφαλών. Φυσικά η αμέριστη βοήθεια που παρείχαν, εδώ και πέντε χρόνια, ευφάνταστα και φτηνιάρικα δημοσιογραφικά ρεπορτάζ, για τα πρόσωπα των συντρόφων, κατασκευάσματα άθλιων τύπων που βρίσκονται σε απευθείας σύνδεση με σκοτεινά κέντρα και υπηρεσίες του Υπουργείου Δημοσίας Τάξεως και τους φωτογράφιζαν συνεχώς για οτιδήποτε παραβατικό συνέβαινε στην ελληνική επικράτεια, βαφτίζοντάς τους Νο1 δημόσιο κίνδυνο θέτοντας μάλιστα προτεραιότητα τη σύλληψή τους, ώστε να ξετυλιχτεί το κουβάρι γύρω απ’ τις εγκώριες ομάδες ένοπλης πάλης, ήταν καταλυτική για την επικήρυξή τους.

Η εφαρμογή όμως του νέου δόγματος “μηδενικής ανοχής” δε σταμάτησε πάνω σε εύκολους στόχους, όπως οι νεοβαφτισμένοι σύντροφοι από το καθεστώς ως “τρομοκράτες και ληστές”, αλλά έκανε και ένα βήμα παραπάνω. Προχώρησε σε 1.000 προληπτικές προσαγωγές την ημέρα μνήμης ένα χρόνο μετά τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου από αστυνομικούς, εισέβαλλε στο στέκι αναρχικών Ρεσάλτο προσπαθώντας εκ των υστέρων να μεταμορφώσει ένα χώρο συνελεύσεων, συζητήσεων και εκδηλώσεων σε γιάφκα οργάνωσης και σχεδιασμού ενεργειών που εμπίπτουν σε ποινικούς κώδικες,

αναγκάζοντας ανθρώπους να αποδείξουν ενώπιον των διωκτικών αρχών ότι δεν είναι ελέφαντες. Εξαπέλυσε μανιασμένες ορδές αστυνομικών εναντίον διαδηλωτών με αποτέλεσμα να δούμε αγωνίστρια σε πορεία να τινάζεται στον αέρα, όταν ένστολος μοτοσικλετιστής της αστυνομίας τη διεμβόλισε, χωρίς κανένα δισταγμό, τραυματίζοντάς την βαρύτατα ενώ και πολλοί άλλοι λιντσαρίστηκαν από αφηνιασμένα στίφη πραιτόρων.

Το σταδιακό χαλάρωμα στις αλυσίδες των κρατικών μαντρόσκυλων που ήταν ευθέως ανάλογο με τις νέες οδηγίες των πολιτικών ηγετών τους καταλήγει στα μέσα Φλεβάρη αυτού του χρόνου να περάσουμε σε δολοφονία πολίτη αλβανικής καταγωγής, στο Βύρωνα, όχι πια από “τυχαία” –όπως συνηθιζόταν τόσα χρόνια- εκφυροσκόρπηση όπλου μπάτσου, αλλά από εν ψυχρώ εκτέλεση από αστυνομικούς σε υποτιθέμενη οργανωμένη επιχείρηση σύλληψης δυο ανθρώπων που την προηγούμενη μέρα είχαν –κατά τις διωκτικές αρχές- ξεφτιλίσει το κύρος της ένστολης μαφίας αποφιλιζοντας πλήρως περιπολικού στα στενά του Αμαρουσίου. Φτάνοντας τελικά στο σημείο να παρουσιαστεί επικοινωνιακά ως παράπλευρη απώλεια ο θάνατος ενός ανθρώπου που τυχαία περνούσε από σημείο επιχείρησης της αστυνομίας, χάριν σύλληψης δυο παρανόμων, ξεφτιλίζοντας κάθε έννοια και αξία που έχει η ανθρώπινη ζωή.

Με τη μεταπήδηση από τη βαρύνουσα σημασία που έχει η ανθρώπινη ζωή κάποιου που παρανομεί, στη σύλληψή του με κάθε κόστος να έχει γίνει σχετικά εύκολα, ήταν αναμενόμενο ότι σύντομα θα είχαμε και άλλο κρούσμα ακραίας καταστολής. Έτσι στις 10 Μαρτίου 2010 ο σύντροφος Λάμπρος Φούντας πληρώνει με την ίδια του τη ζωή, πέφτοντας νεκρός από σφαίρες αστυνομικών, την άρνησή του να συλληφθεί από πλήρωμα περιπολικού στα στενά της Δάφνης κατά τη διάρκεια απαλλοτρίωσης αυτοκινήτου. Ένας θάνατος που δικαιολογήθηκε απόλυτα από το καθεστώς και τα φερέφωνά του με βάση ενδείξεις εμπλοκής των συντρόφων του στο εγχώριο αντάρτικο πόλης. Αν στον Βύρωνα η εν ψυχρώ εκτέλεση από αστυνομικούς ενός ανυποψίαστου πολίτη πέρασε στα ψιλά, δε χρειάστηκε καμία προσπάθεια να ξεπεραστεί το γεγονός ότι ένας “τρομοκράτης” πυροβολήθηκε πισώπλατα την ώρα που αποπειράθηκε να διαφύγει της σύλληψής του.

Το ξεκαθάρισμα ανοιχτών λογαριασμών του κράτους με την ένοπλη πάλη βρίσκεται στα τέλη του Απριλίου απάντηση στις συλλήψεις των συντρόφων Ν. Μαζιώτη, Π. Ρούπα, Κ. Γουρνά, Β. Σταθόπουλου, Σ. Νικητόπουλου και Χ. Κορτέση για συμμετοχή τους στην Επαναστατική Οργάνωση Επαναστατικός Αγώνας, θέτοντας με συνοπτικές διαδικασίες ανθρώπους σε καθεστώς αιχμαλωσίας, ποινικοποιώντας ανθρώπινες σχέσεις, φιλικές επαφές και τηλεφωνικές συνομιλίες. Στήνοντας ξανά το χιλιοπαιγμένο σκηνικό αμερικάνικης κοπής, του καλοκαιριού του 2002, κατά τη διάρκεια συλλήψεων ατόμων για εμπλοκή τους στην Ε.Ο 17 Νοέμβρη.

Τελικά, αυτό το κύμα άγριας καταστολής που κινούταν προς πάσα κατεύθυνση με βάση το “ο,τι αναπνέει συλλαμβάνεται” και την εργώδη προσπάθεια αποκτήνωσης ένστολων οργάνων, παρασέρνει τα πάντα στο διάβα του χωρίς ηθικούς φραγμούς, συναντώντας το φίλο και σύντροφο Σίμο Σεϊσίδη στις 3 Μαΐου. Ο τυχαίος εντοπισμός του από πλήρωμα περιπολικών στην περιοχή του Κεραμικού ως υπόπτου για ένοπλη ληστεία σε πολυκατάστημα –κάτι που διαψεύστηκε πανηγυρικά σχεδόν αμέσως – οδηγεί, μετά την άρνηση του να σταματήσει σε σήμα αστυνομικών προσπαθώντας τρέχοντας να διαφύγει, σε ανθρωποκτυνητό που καταλήγει στον πισώπλατο πυροβολισμό του στο πόδι, θέτοντας για ακόμη μια φορά τη σύλληψη κάποιου πάνω από την αξία της ανθρώπινης ζωής.

Η συνέχεια τραγική και συνάμα εξοργιστική, καθώς οι συνθήκες σύλληψης και κράτησης του κατά τη διάρκεια της νοσηλείας του επιβάρυναν το βαρύτατο τραυματισμό του σε σημείο που να χρειαστεί τελικά να ακρωτηριαστεί το πόδι του. Και ενώ όλα αυτά συμβαίνουν στον Σ. Σεΐσιδη, ένας άλλος φίλος και σύντροφος ο Άρης Σειρηνίδης που τυχαία βρέθηκε εκείνη τη μέρα στην ίδια περιοχή του Κεραμικού κρίνεται προφυλακιστέος για παλαιότερη πράξη, η οποία του αποδίδεται με αστεία και γελοία στοιχεία, γεγονός που επιβαρύνει την υγεία του πατέρα, αγωνιστή και συντρόφου Κ. Σειρηνίδη τόσο, ώστε μέσα σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα να χάσει την ίδια του τη ζωή.

Η αναφορά και η καταγραφή όλων αυτών των γεγονότων δε γίνεται για να εκφραστεί μία διαμαρτυρία καταπάτησης δημοκρατικών δικαιωμάτων και ηθικής μεταξύ αντιμαχόμενων πλευρών, αλλά για να καταδειχθούν οι σύγχρονοι όροι του ταξικού και αντικρατικού πολέμου που εκτυλίσσεται καθημερινά στους κόλπους της κοινωνίας, αποκαλύπτοντας το αληθινό πρόσωπο των καταπιεστών της. Για να καταδειχτεί η στρατηγική της έντασης που έχουν επιλέξει οι βερόνιοι της κρατικής διαπλοκής και διαφθοράς εναντίον του αναρχικού χώρου που καταλήγει σε ξυλοδαρμούς, εισβολές σε σπίτια, στέκια και καταλήψεις, προσαγωγές, συλλήψεις, φυλακίσεις και θανάτους συντρόφων. Που παίζει με τις ζωές ανθρώπων όπως του Μάριου Σεΐσιδη και Γρηγόρη Τσιρώνη καθιστώντας την ύπαρξη τους εύθραυστη και αβέβαιη μπροστά στις κανιβαλικές ορμές κάποιων ένστολων ανθρωποκυνηγών σε μια τυχαία “συνάντηση” μαζί τους. Που σύρει στις δικαστικές αίθουσες αγωνιστές έχοντας προκαταβάλλει δικαστές και προβλεπόμενες ποινές κατά το δυνατόν χειρότερο, μέσα από εξόφθαλμες ή άλλοτε πιο καλυμμένες νομικές ακροβασίες, παραβλέψεις και παραβάσεις. Που σε τελική ανάλυση διεξάγει έναν πόλεμο, με την πλήρη έννοια του όρου, εναντίον ενός κοινωνικού κομματιού καταβάλλοντας μια άθλια προσπάθεια να τον μισοκρύψει μάταια πίσω από αερολογίες περί δικαιοσύνης, δημοκρατικών δικαιωμάτων και διασφάλισης ενός νεφελώδους αισθήματος ασφάλειας του πολίτη, όταν οι ίδιοι που κινούν τα νήματα αυτής της λυσσαλέας καταστολής είναι στην πραγματικότητα ο πραγματικός εχθρός της κοινωνίας.

Τώρα αν κάποιος νομίζει ότι σ’ αυτήν τη δίκη σε δεύτερο βαθμό, αλλά και σε όλα τα προηγούμενα στάδιά της, δεν υπέβασκαν και δεν υποβόσκουν οι ίδιοι μηχανισμοί οι οποίοι συντηρούν και επιβάρυναν το ίδιο ηλεκτρισμένο κλίμα με μια απροσδιόριστη αλλά έντονη οσμή επικινδυνότητας προς το πρόσωπό μου οπουδήποτε κι αν παρίσταμαι, είτε αυτό είναι μια δικαστική αίθουσα, είτε μια πτέρυγα φυλακής, πιέζοντας τους έτσι κι αλλιώς προδιατεθειμένους θεσμούς να με αντιμετωπίσουν ανάλογα, τότε ή κοιμάται όρθιος ή εν γνώσει του κάνει πως δε βλέπει και δεν ακούει τίποτα.

Από τη μέρα της σύλληψής μου έχουν περάσει 5 χρόνια. Πέντε χρόνια απομονωμένος και αποκομμένος απ’ το κοινωνικό μου περιβάλλον. Περικυκλωμένος από ψηλούς τοίχους, συρματοπλέγματα και κάμερες. Πέντε χρόνια σε καθεστώς εγκλεισμού και επιτήρησης. Σε μια πορεία με αρκετές παγίδες, ταλαιπωρίες, δύσκολες συνθήκες και αντιξοότητες. Ο σωφρονισμός και η στέρση της ελευθερίας είναι εξουσιαστικά εργαλεία για την παραίτηση, το συμβιβασμό, το μετριασμό ή την αλλαγή απόψεων. Την τελική λοβοτομή και επανένταξη του ατόμου ως ακίνδυνο στοιχείο για το σύστημα.

Για μένα όμως αυτά τα πέντε χρόνια λειτούργησαν ως ένα μεταβατικό στάδιο από την ενστικτώδη και απλοϊκή αντίληψη-αντίδραση στην πιο συνειδητή και σύνθετη. Στην ωρίμανση και ενδυνάμωση των πεποισθήσεών μου, στην ακλόνητη πια γνώση και μέσω νέων εμπειριών για το δίκαιο των ιδεών και επιλογών.

Ο χώρος της φυλακής υπήρξε με τη βοήθεια ορισμένων ανθρώπων ένα νέο πεδίο αγώνα και σύγκρουσης με την εξουσία. Συγκρατούμενοι που οδηγό τους είχαν και έχουν την αξιοπρέπεια και την ανυπακοή. Σύντροφοι-ισσες και πλήθος ετερόχρωμου πολιτικά κόσμου που στάθηκαν αλληλέγγυοι σε ο,τι διαδραματιζόταν πίσω απ' τα τείχη, σπίθισαν μικρές και μεγάλες στιγμές εξεγερτικότητας. Οάσεις μέσα σε μία απέραντη έρημο που το μόνο που βασιλεύει είναι η δυστυχία, ο πόνος, η παραίτηση και η ακινησία. Η δική μου συμμετοχή ήταν απλώς αυτονομία και επιβεβλημένη.

Για την αστική δικαιοσύνη μια ληστεία τράπεζας είναι ένα ακόμη άρθρο στον ποινικό κώδικα και συνοδεύεται με τις προβλεπόμενες ποινές. Για μένα όμως η διάπραξη μιας τέτοιας ενέργειας είχε κομβική και ιδιαίτερη σημασία, αντιπροσωπεύοντας τη λύση σε ένα θεωρητικό-ιδεολογικό και ταυτόχρονα υπαρξιακό πρόβλημα. Ήταν η απάντηση στην ερώτηση: Πώς πορεύεται ένας αναρχικός στη ζωή, όταν καλείται εκβιαστικά να διαλέξει τη θέση του μέσα στην κοινωνία, μεταξύ των δύο επιλογών που προκρίνει το σύγχρονο καπιταλιστικό σύστημα. Εκμεταλλευτής ή εκμεταλλευόμενος. Αφεντικό ή εργάτης.

Κι αν είναι πολλοί αυτοί που θα κατανοούσαν την αναρχική θέση να απορρίψει και να αρνηθεί κάποιος την επιλογή να γίνει αφεντικό, τότε την άρνηση του ατόμου να γίνει εργάτης ελάχιστοι ίσως θα την αποδέχονταν, όταν η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας έχει συνδέσει την επιβίωση ή τον υπαρξιακό προορισμό της με το θεσμό της μισθωτής εργασίας.

Για μένα όμως τα χιλιάδες γιατί που δικαιολογούν μια τέτοια άρνηση βρίσκονται θαμμένα στα εργοτάξια των ολυμπιακών αγώνων. Στους νεκρούς στο εργοστάσιο της Λάρκο, της Δ.Ε.Η., της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης του Περάματος, των οικοδομών και όπου αλλού θυσιάστηκαν εργάτες στο βωμό τους κέρδους. Στα αναπηρικά καροτσάκια, στις συχνές επισκέψεις ανθρώπων στα άθλια νοσοκομεία με χρόνια νοσήματα, αποτέλεσμα της πολυετούς έκθεσης τους σε ανθυγιεινές συνθήκες εργασίας. Μόνο την πενταετία 2000-05 συνέβησαν 78.894 εργατικά ατυχήματα, εκ των οποίων 574 θανατηφόρα ενώ από το 2000-08 καταγράφηκαν 1.236 νεκροί και περίπου 12.000 τραυματίες.

Τα χιλιάδες γιατί κρύβονται στα σβησμένα χαμόγελα, το άγχος, την κατάθλιψη, τα υπαρξιακά αδιέξοδα, τους πνιγηρούς συμβιβασμούς των νέων να επιβιώσουν μέσω της μισθωτής εργασίας. Στα ανεκπλήρωτα όνειρα. Στις σπαρακτικές εκκλήσεις των ηλικιωμένων που σπατάλησαν τη ζωή τους στον καθημερινό μόχθο του μεροκάματου, να τους παρέχουν μια αξιοπρεπή διαδρομή ως το θάνατο και όχι άλλη αγωνία, μιζέρια και απόγνωση για τις τελευταίες μέρες της ζωής τους. Στην αδικία να δημιουργείς με τον ιδρώτα σου πλούτο για τους λίγους, ενώ εσύ αργοπεθαίνεις στον αγώνα για την επιβίωση. Εκεί όπου η δημιουργικότητα, η έμπνευση και η αναγκαία εκτόνωση ανθρώπινης ενέργειας διαμέσου μιας επιθυμητής ενασχόλησης εξαφανίζονται ή είναι προνόμιο ελαχίστων, έρχεται η συνειδητοποίηση ότι η σύγχρονη μορφή εργασίας έχει ίδια χαρακτηριστικά με τη δουλειά και ότι κάθε κακουχία, δυσκολία και ταλαιπωρία για τον εργάτη σημαίνει ενδυνάμωση του οικονομικού και εξουσιαστικού πλέγματος που τον περιβάλλει.

Στο δίλημμα εκμεταλλευτής ή εκμεταλλευόμενος επέλεξα στις 16/01/06 να απαλλοτριώσω μια τράπεζα. Στο δίλημμα άβουλος και παθητικός θεατής των γεγονότων που με αφορούσαν ή ενεργό

άτομο, επέλεξα να δραστηριοποιηθώ και να συμμετάσχω κυρίως εκεί όπου η πολιτική συναντάει την πραγματική υπόσταση των προταγμάτων της και οι διαχωρισμοί μεταξύ συντρόφων εξαφανίζονται μπροστά στην αναγκαιότητα της μάχης. Στο δρόμο.

Απέναντι στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους των υπερατλαντικών και ευρωπαϊκών συμφερόντων εναντίον της Γιουγκοσλαβίας, του Ιράκ, του Αφγανιστάν ήμουν στους δρόμους και τα οδοφράγματα των δυναμικών αντιπολεμικών πορειών. Απέναντι στην κενή, στεία γνώση, την εξειδίκευση και την υποτίμηση της αληθινής μόρφωσης βρέθηκα στις συνεχείς μαθητικές και φοιτητικές κινητοποιήσεις από το 1998, διακόπτοντας κι εγώ ο ίδιος αργότερα τις σπουδές μου στο Τ.Ε.Ι. Μηχανολογίας οριστικά, αρνούμενος να υποταχθώ σ' ένα σύστημα κομποστοποίησης μυαλών και παραγωγής εργατικού δυναμικού για τις εγχώριες βιομηχανίες. Παρών στην υποδοχή του Κλίντον και του Μπλερ, όπως τους άρμωζε και τους επιφύλαξε ο κόσμος στους δρόμους της Αθήνας. Παρών στις εργατικές πορείες για τα ασφαλιστικά ζητήματα. Στα αντιρατσιστικά συλλαλητήρια, στις πορείες για τους Τούρκους κρατούμενους απεργούς πείνας που αντιμάχονταν τα λευκά κελιά στις φυλακές της χώρας τους. Δίπλα στον παλαιστινιακό λαό και το δίκαιο αγώνα τους. Απών από κάθε κέλευσμα του στρατού να υπηρετήσω τη θητεία μου απορρίπτοντας κάθε έννοια ιεραρχίας, αυταρχισμού, τυφλής υπακοής. Κάθε έννοια ουσωμάτωσης μου στο πλήθος με όρους εθνικούς και φυλετικούς.

Στην οχτάχρονη παρουσία μου εκτός των τειχών, στους κοινωνικούς αγώνες η κυριότερη έγνοια μου ήταν αφενός να βοηθήσω όσο περισσότερο την ενδυνάμωση και προώθησή τους, θέτοντας τον εαυτό μου στην υπηρεσία τους και αφετέρου να υπάρξει μια συνακολουθία μεταξύ θεωρίας και πράξης όσον αφορά τον τρόπο των κινήσεων μου.

Είναι αναμφισβήτητο ότι ο καθένας που έρχεται σ' επαφή με πολιτικές ιδεολογίες, ερμηνεύει το περιεχόμενο και τα διδάγματά τους με βάση τη δικιά του ικανότητα ανάλυσης και αντίληψης και τα εφαρμόζει ή όχι στην καθημερινότητά του ανάλογα με το βαθμό συνειδητότητας που έχει και ευθύνης που νιώθει απέναντι σ' αυτό που πλέον πρεσβεύει.

Για μένα το να μπορώ να αυτοαποκαλούμαι αναρχικός σημαίνει ρήξη με τα πάντα ή τουλάχιστον προσπάθεια ρήξης με τα πάντα. Σημαίνει ξεβόλεμα και θυσίες. Κατάργηση ή ακύρωση σχέσεων και αντιλήψεων που θα μπορούσαν να έρθουν σε σύγκρουση με ο, τι πιστεύω. Είναι δύσκολο να επαναστατείς εναντίον μιας καθολικής αλλοτρίωσης που επηρεάζει όχι μόνο το περιβάλλον σου, αλλά και εσένα τον ίδιο. Είναι δύσκολο να επαναστατείς εναντίον του ίδιου σου του εαυτού.

Η συνέπεια, η καθαρότητα, η αγνότητα και η ειλικρίνεια είναι χαρακτηριστικά που πιστεύω πως είναι απαραίτητα για το επαναστατικό υποκείμενο. Μια συνέπεια, όχι λογιστικού τύπου, αλλά σα μια πραγματική προσωπική δέσμευση απέναντι στις επιταγές των κοινωνικών αγώνων. Μια καθαρότητα και αγνότητα, όχι ιερατικού τύπου, αλλά σαν εκείνα τα αναγκαία ανθρώπινα χαρακτηριστικά που χρειάζεται κάποιος για να πείσει για το αληθινό και δίκαιο των σκοπών του. Και τέλος μια ειλικρίνεια που θα είναι ο θεμέλιος λίθος δόμησης σχέσεων με τους συντρόφους και το κοινωνικό περιβάλλον.

Κάθε αγώνας που πραγματώνεται ατομικά ή συλλογικά και επιδιώκει την εξύψωση του ανθρώπου και της ίδιας της ζωής, προσβλέποντας στην εγκαθίδρυση μιας κοινωνίας ελεύθερης από τα σημερινά δεινά και δεσμά, είναι ένα αέναο ταξίδι προς το απόλυτο. Και πρέπει να είναι ένα ταξίδι προς το απόλυτο. Το ιδεατό. Αυτό που φαντάζει ουτοπικό αλλά όσο το πλησιάζεις, τόσο πιο αληθινό μοιάζει. Ο δρόμος προς το απόλυτο συντριβεί ή εξυψώνει. Όμως αξίζει να ρισκάρεις ακόμα και την ίδια σου τη ζωή για να τον περπατήσεις.

Για μένα το ταξίδι δεν τελειώσε στις 16/01/06, ούτε αυτός ήταν ο προορισμός μου. Ήταν ένας μικρός σταθμός στο δικό μου επικίνδυνο ταξίδι. Ήταν η δική μου απόλυτη απάντηση πάνω στη σύγχρονη εργασία ως απλός άνθρωπος και ως αναρχικός. Που αφενός απλώς επιζητά τη λύση στη διαβίωση και αφετέρου ασκεί έμπρακτα την κριτική στο θεσμό της εργασίας με αξιακούς κώδικες και όρους σύγκρουσης, χωρίς καμία έννοια συναλλαγής ή σύμπλεξης και αλληλοεξυπηρέτησης συμφερόντων με την εξουσία και τους λακέδες της.

Η σύλληψη και η αιχμαλωσία μου επίσης είναι ένας μικρός σταθμός, που παρά το γεγονός ότι ο χρόνος έχει παγώσει σε μια μονότονη καθημερινότητα, κατά τη διάρκεια παραμονής μου σ' αυτόν, αξιώθηκα να ζήσω μια μεγαλειώδη εξέγερση αρχικά στις φυλακές Μαλανδρινού και μετέπειτα σ' όλα τα άλλα σωφρονιστικά Νταχάου του Απρίλη του '07, αλλά και μια τεράστια σε συμμετοχή κρατουμένων απεργία πείνας σε όλες τις φυλακές της Ελλάδας για τη δικαίωση χρόνιων αιτημάτων τον Νοέμβρη του '08 και πολλές άλλες στιγμές απειθαρχίας, αλληλεγγύης και αγωνιστικότητας.

Όπως επίσης αξιώθηκα να δεχτώ αυτά τα πέντε χρόνια του εγκλεισμού μου την εκτίμηση, την αγάπη και την αλληλεγγύη συντρόφων και συντροφισσών, αλλά και μιας πληθώρας κόσμου που δεν ανήκαν αποκλειστικά στον ίδιο ιδεολογικό χώρο, γεγονός που αποτέλεσε πηγή δύναμης και κουράγιου για μένα. Όλες οι ενέργειες που πραγματοποιήθηκαν ως ένδειξη συμπαράστασης προς το πρόσωπό μου, απ' τις πιο απλές ως τις πιο σύνθετες, είναι για μένα μια άυλη περιουσία ανεκτίμητης αξίας και γι' αυτήν είμαι πανευτυχής και ευγνώμων.

Όσο ζω και αναπνέω το ταξίδι θα συνεχίζεται είτε κάτω από ευνοϊκές, είτε κάτω από αντίξοες συνθήκες, χωρίς κανένα άγχος για το αν θα φτάσω ποτέ στον προορισμό μου. Εξάλλου για μένα σημασία έχει το ταξίδι και όχι ο προορισμός.

Κι αν οι αντάρτες κι οι τρικυμίες με χώρισαν από τους φίλους και τους συντρόφους μου, τους λέω πως η εικόνα τους, η ανάμνηση των γέλιων, των απογοητεύσεων, των χαρών και των αγωνιών που ζήσαμε μαζί με συνοδεύουν και θα με συνοδεύουν μέχρις ότου οι τύχες μας ξανασυναντηθούν.

Χρόνος για μετάνοιες, λιποψυχίες και πισωγυρίσματα δεν υπάρχει, καθώς τρέχουμε με ιλιγγιώδη ταχύτητα σε υπερβατικές και ριψοκίνδυνες διαδρομές. Μόνο την ειλικρινή μας συγγνώμη οφείλουμε σε όσους χωρίς να το αξίζουν ένοιωσαν την πύρινη αύρα μας που προκάλεσε η ξέφρενη πορεία μας ανάμεσά τους.

Δεν έχω καμία άλλη πεποίθηση εκτός απ' ότι στο τέλος θα νικήσουμε. Το μόνο που έχουμε να κάνουμε παραφράζοντας ελάχιστα τα λόγια στα τελευταία γράμματα του Σεβερίνο ντι Τζιοβάνι, πριν πέσει στα χέρια των εχθρών του, είναι να κρατήσουμε γερά και να διατηρήσουμε σταθερό το πηδάλιο στην Αργώ μας στην επίμονη αναζήτηση για το χρυσόμαλλο δέρας των ονείρων μας, με όλη τη φλόγα και την τόλμη της νιότης μας.

29/09/10

Φυλακές Δομοκού
Γιάννης Δημητράκης

Την τελευταία εβδομάδα καταστάσεις ακραίας φασιστικής συμπεριφοράς εξελίσσονται στο «δουκάτο» των φυλακών Κορίνθου. Και λέμε δουκάτο, γιατί διευθυντές, αρχιφύλακες, υπαρχιφύλακες, υπάλληλοι είναι σχεδόν όλοι ντόπιοι, κάποιοι με κοινά επώνυμα, που προφανώς βλέπουν τη φυλακή ως ένα ιδιόμορφο «οικογενειακό τσιφλίκι» τους.

Στις 3 Ιανουαρίου 2011 γυρίζει από άδεια ένας από τους συγκελίτες μας και αντί να επιστρέψει στο κελί, –όπως συμβαίνει πάντα μετά τις άδειες-, όπου βρίσκονται ακόμα τα προσωπικά του αντικείμενα, τον τοποθετούν σε άλλο κελί όπου κοιμάται κάτω. Στη θέση του (και στο κρεβάτι του) φέρνουν κρατούμενο, που μόλις είχε έρθει από άλλες φυλακές. Αντιδράσαμε έντονα απαιτώντας να επιστρέψει ο συγκαταρούμενός μας στο κελί. Τότε, ο αρχιφύλακας Σωτήρης Τζιαβίκος (της γνωστής οικογένειας ανθρωποφυλάκων Τζιαβίκων) –για να δείξει ποιος είναι το αφεντικό και ότι δεν σπκώνει διαμαρτυρίες και «απαιτήσεις» από την πλευρά των κρατουμένων- διέταξε να φύγουν αμέσως από το κελί και οι άλλοι δύο από εμάς και να πάνε σε θαλάμους. Φυσικά και αρνηθήκαμε κάθε μετακίνηση, λέγοντας ότι η μόνη περίπτωση να μας μετακινήσουν είναι να μας πάνε στο πειθαρχείο...Ο αρχιφύλακας διέταξε να μαζέψουμε τα πράγματά μας, φροντίζοντας ταυτόχρονα να μας ενημερώσει ότι «εδώ γίνεται ό,τι θέλει εκείνος».

Λόγω αξιοπρέπειας –που δεν διαθέτουν οι ανθρωποφύλακες και γι' αυτό δεν την κατανοούν- αρνηθήκαμε και πάλι, διεκδικώντας το αυτονόητο και το ελάχιστο: τη δυνατότητα, δηλαδή, να επιλέξουμε (όσο μπορεί κανείς να μιλά για «επιλογή» μέσα στις άθλιες συνθήκες του εγκλεισμού) τους ανθρώπους που θα συμβιώνουμε, αρνούμενοι να μας μεταχειρίζονται ως αντικείμενα που τα τοποθετούν σε ράφια όπως και όποτε θέλουν.

Δύο μέρες μετά, την Τετάρτη 5 του μήνα, το μεσημέρι, την ώρα που κλείνει η φυλακή, οι ανθρωποφύλακες αφού κλείδωσαν τα κελιά, έβγαλαν τον έναν από τους συγκελίτες μας στο διάδρομο, του φόρεσαν χειροπέδες και άρχισαν να τον ξυλοκοπούν ώσπου να τον πετάξουν στο πειθαρχείο. Φυσικά, όλοι καταλαβαίνουμε πόσο διαφορετική θα ήταν η κατάσταση και οι συνέπειες αν είχε συμβεί το αντίθετο...

Η αναφορά των γεγονότων έχει να κάνει με τα όσα επιβάλλει η αξιοπρέπειά μας καθότι δεν περιμένουμε ούτε ζητιανεύουμε τίποτα από καμία «αρμόδια αρχή». Έχουν άλλωστε αποδείξει εμπράκτως... πόσο «ευαίσθητοι» είναι απέναντι σε φυλακισμένους-απόκληρους, φτωχοδιάβολους, μετανάστες και σε όσους αμφισβητούν την εξουσία τους.

Οι κρατούμενοι από το κελί 2 των φυλακών Κορίνθου
Χαράλαμπος Αβραμίδης - Χριστόφορος Κορτέσης
Petrov - Δημήτρης Τσικρικας
7-01-2011

Από παρέμβαση συντρόφων στη φυλακή Κορίνθου

«Για μερικούς η φυλακή είναι ένας ολόκληρος κόσμος και για άλλους ο κόσμος ολόκληρος είναι μια φυλακή»

Το κείμενο αυτό αποτελεί μία πιο λεπτομερή περιγραφή των διαδικασιών, νομικών και μη, που οδηγούν στη «φιλοξενία» στα κολαστήρια της δημοκρατίας. Επιθυμώ να καταθέσω με τη σειρά μου τις λίγες εμπειρίες από την καθημερινότητα της «ζωής» ενός φυλακισμένου και τις πρώτες σκέψεις μου όσον αφορά τους αγώνες των κρατουμένων, βιώνοντάς τους εντός συνθηκών εγκλεισμού.

Από τη στιγμή που ολοκληρώνεται η έκθεση σύλληψης, περνάς πρώτα από τον ανακριτή και τον εισαγγελέα. Γνώριμες διαδικασίες... Η αναμενόμενη απόφαση προσωρινής κράτησης (κοινώς προφυλάκισης) είναι αυτή που θα σε οδηγήσει κατευθείαν στα χέρια του κράτους. Πρώτος σταθμός το τμήμα Μεταγωγών, όπου ο κρατούμενος πλέον αντιλαμβάνεται πλήρως τι πρόκειται να ακολουθήσει εντός της φυλακής από άποψη σίτισης, συνθηκών υγιεινής-καθαριότητας, καθώς κι επικοινωνίας με το στενό οικογενειακό του περιβάλλον. Εδώ ξεκινά η αποκοπή από τις συνθήκες της καθημερινότητας, όπως κι αν έχει επιλέξει να τη διαμορφώσει ο κάθε κρατούμενος πριν περάσει τις πύλες της φυλακής... Είτε ως ένας αγωνιζόμενος άνθρωπος είτε ως άλλος ένας υποταγμένος του συστήματος... Από το τμήμα Μεταγωγών, αποφασίζεται σε ποιο σύγχρονο κολαστήριο θα διανεμηθεί ο κρατούμενος, για να αποκτήσει και την πρώτη επαφή με τους ανθρωποφύλακες του. Όσο κι αν δεν είναι αρεστό το ρήμα, διανέμεται όταν μιλάμε για ανθρώπινες ζωές, θα ήθελα να γίνει απόλυτα κατανοητό πως πραγματικά είναι το μόνο ρήμα που αρμόζει στον τζόγο, που γίνεται στο τμήμα Μεταγωγών με τις ψυχές τόσων κρατουμένων. Η θεώρηση όλων, σαν άχρηστα τσουβάλια, που απλά στερούν τον αέρα αυτής της «υπέροχης» κοινωνίας, είναι μία κατάσταση που τη συναντά ο κάθε κρατούμενος από την πρώτη στιγμή της σύλληψής του.

Περνώντας την πόρτα της φυλακής (στην περίπτωση μου των φυλακών Αλικαρνασσού), έρχεται ο πρώτος έλεγχος και φυσικά ο πρώτος εξευτελισμός. Ικανοποιώντας τη διαστροφή τους, ο έλεγχος πραγματοποιείται με το γδύσιμο του κρατουμένου μπροστά στους ανθρωποφύλακες, φτάνοντας έτσι στην πρώτη γνωριμία με την Υπηρεσία των Σωφρονιστικών Υπαλλήλων. Αυτοί, είναι οι πρώτοι που θα λάβουν και το απαραίτητο σήμα από την Κρατική Ασφάλεια ή την Αντιτρομοκρατική, σε περίπτωση που έχουν στα χέρια τους κάποιον αναρχικό, αγωνιστή, κάποιον που έχει επιλέξει το δρόμο της έμπρακτης αντιπαράθεσης με το καθεστώς από την απάθεια, για να αντιταχθεί στη δημοκρατία τους. Άλλωστε, αυτό το σήμα είναι ουσιαστικά κι η καθοδήγηση από την Γ.Α.Δ.Α. για το τι αντιμετώπιση θα πρέπει να έχει ο καθένας... Με ό, τι αυτό συνεπάγεται κάθε φορά...

Έπειτα από τον πρώτο εξευτελισμό ακολουθεί ένας δεύτερος εξονυχιστικός έλεγχος στα προσωπικά αντικείμενα του κρατουμένου. Αν και τεχνικά μπορεί αυτό να πραγματοποιηθεί εντός 5 λεπτών, ως γνήσιοι σαδιστές οι σωφρονιστικοί υπάλληλοι, ολοκληρώνουν τον έλεγχο μετά από αρκετή ώρα, κάνοντας τα πάντα για να σου δυσκολέψουν την υπάρχουσα κατάσταση. Με το πέρασμα των ημερών αντιμετωπίζεις τις αναμενόμενες άθλιες συμπεριφορές σε προσωπικό επίπεδο με προσβολές από τους υπαλλήλους και τις γραφειοκρατικές καθυστερήσεις τους όσο αφορά αιτήματα, όπως χορήγησης άδειας επισκεπτηρίων, καθυ-

στέρσης στη λήψη αλληλογραφίας μέχρι κι ελλιπής λήψη της, λόγω υποτιθέμενου απαγορευμένου υλικού. Η συνεργασία των μηχανισμών καταστολής είναι ολοφάνερη, ακόμα κι αν αναφερθούμε στην Κοινωνική Υπηρεσία (πραγματικά ο τίτλος Αντικοινωνική Σαδιστική Υπηρεσία θα τους άρμοζε καλύτερα). Όλοι, το μόνο που επιθυμούν είναι να περάσεις όσο το δυνατόν «καλύτερα» στα χέρια τους, κόβοντας άδειες, πιέζοντας ψυχολογικά τον κρατούμενο με τις άθλιες συμπεριφορές τους στο να προβεί σε πειθαρχικό παράπτωμα, ή ακόμα μέσω βίαιων μεσαιωνικών συμπεριφορών, όπως συνέβη πρόσφατα σε κρατούμενο των φυλακών Κορίνθου. Η φυλακή λοιπόν είναι το επίσημο παράρτημα της Γ.Α.Δ.Α.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες πραγματοποιήθηκε πρόσφατα αποχή συσσιτίου στις περισσότερες φυλακές όλης της χώρας. Δε θα ήθελα να επεκταθώ στις δυσκολίες που παρουσιάστηκαν εκ των έσω, ειδικά λόγω της μη συνολικής συμμετοχής όλων των φυλακών και της κακής επικοινωνίας σε ορισμένες περιπτώσεις μεταξύ των κρατουμένων. Όλα αυτά παραμερίζονται εμπρός στη σημαντικότητα του εγχειρήματος και του καθολικού αγώνα για αξιοπρέπεια και βελτίωσης των συνθηκών διαβίωσης. Η συμμετοχή στις φυλακές Αλικαρνασσού, ειδικά την πρώτη εβδομάδα, άγγιζε το απόλυτο. Σημαντικό όμως εμπόδιο στη συγκεκριμένη φυλακή για τη συνέχιση, ακόμα και για τη συνειδητή κι όχι θυμική κλιμάκωση της αποχής, είναι το καθημερινό εμπόριο πρέζας. Η κρατική καταστολή παίρνει πάντα διαφορετικές μορφές... Εδώ, ο λευκός θάνατος κυριαρχεί... Για μία ακόμα φορά θα ήθελα να ευχαριστήσω τους συντρόφους του Ηρακλείου για την άμεση ανταπόκρισή τους στο άκουσμα της είδησης της έναρξης αποχής συσσιτίου, με τη διοργάνωση μηχανοκίνητης πορείας στις φυλακές Αλικαρνασσού, καθώς και την παρουσία τους έξω από τη φυλακή παραμονή Πρωτοχρονιάς, όπως έγινε και σε πολλές άλλες φυλακές σε όλη τη χώρα. Η αλληλεγγύη κι η συντροφικότητα που νιώθεις εκείνες τις στιγμές είναι πραγματικά μοναδικές κι ελπιδοφόρες μπροστά στο απαθές πέρασμα του χρόνου μέσα στο κολαστήριο. Σε ατομικό επίπεδο, ως μία συγκροτημένη προσωπικότητα που αγωνιζόταν για την ανατροπή όλων των εγκαθιδρυμένων κοινωνικών δομών, συνεχίζω τον αγώνα μου μέσα από τα μπουντρούμια της δημοκρατίας στέλλοντας έναν ειλικρινή αγωνιστικό χαιρετισμό σε όλους τους συντρόφους που μάχονται εντός κι εκτός των τειχών με κάθε τρόπο και μέσο για την τελική νίκη.

Τέλος, θα ήθελα επιπλέον να ευχαριστήσω για μία ακόμα φορά όλους τους συντρόφους στο Ταμείο Αλληλεγγύης για την καθημερινή συνεισφορά τους στην αξιοπρεπή διαβίωση των αγωνιστών κρατουμένων. Η σημαντικότητα του εγχειρήματος είναι πραγματικά τεράστια, όχι μόνο στο επίπεδο της οικονομικής υποστήριξης, αλλά και στο κομμάτι της έμπρακτης αλληλεγγύης.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΕΠΙΛΕΓΟΥΝ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΑΞΙΟΠΡΕΠΗ ΣΤΑΣΗ ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΤΗΡΙΩΝ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ.

ΑΓΩΝΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΤΕΛΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ.

Δελής Θεόδωρος

10/01/2011

Κλειστές Φυλακές Αλικαρνασσού

“ΑΝΕΞΙΤΗΛΑ ΣΗΜΑΛΙΑ ΧΑΡΑΓΜΕΝΑ ΒΑΘΙΑ ΣΕ ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΨΥΧΕΣ”

Θυμάμαι όταν ήμουν 17 χρονών, με είχα-νε συλλάβει και με συνοπτικές διαδικασίες με προφυλακίσανε στις “ΦΥΛΑΚΕΣ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΝΕΩΝ ΑΥΛΩΝΑ”. Αρχικά, με πήγανε στο μεταγωγών Θεσ/νίκης. Με είχαν βάλει σ’ ένα μικρό και βρώμικο κελί, μόνο μου, διότι όπως είπα ήμουνα ανήλικος και απαγορευόταν να είμαι με τους ενήλικους. Περιμένοντας όμως την κλούβα που θα με μεταφέρει στην Αυλώνα, στο διπλανό θάλαμο βρίσκονταν κάποιοι “παλαικοί” κρατούμενοι, οι οποίοι προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να με πάρουν κοντά τους για να μην είμαι μόνος μου. Όπως και τα κατάφεραν. Όταν άλλαξα θάλαμο, είχα χαρεί ιδιαίτερα που έσπαγε για λίγο η μοναξιά μου. Καθώς γνωρίστηκα με τους υπόλοιπους κρατούμενους, αμέσως η πρώτη τους ερώτηση ήταν που είχα προφυλακιστεί. Εγώ τους απάντησα: Αυλώνα και θυμάμαι χαρακτηριστικά την αντίδρασή τους. Όλοι τους βαριαναστέναξαν και αρχίσανε να μου λένε διάφορα του τύπου “καημένη τι έχεις να πάθεις, δε φαντάζεσαι τι γίνεται εκεί, σκέτο κολαστήριο είναι” και άλλα πολλά. Είχα αγχωθεί, διότι όταν ήμουν ελεύθερος είχα διαμορφώσει μια διαφορετική εικόνα, βγαλμένη μέσα από τη δική μου ιδέα και γραμμή ζωής, για το πως είναι οι φυλακές. Όμως τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά στην πραγματικότητα. Σε μια γωνιά του θαλάμου, καθόταν ένας κρατούμενος, ο οποίος ήταν ήσυχος και χαμηλών τόνων, με φώναξε κοντά του. Πηγαίνοντας μου πρόσφερε φαγητό και καφέ. Στη συνέχεια άρχισε να μου εξηγεί τι ακριβώς συμβαίνει στη φυλακή της Αυλώνας. Μου έλεγε ότι έχω δύσκολο δρόμο να διαβώ. Συγκεκριμένα έλεγε ότι μόλις θα μπει στην πτέρυγα, θα έρθουν γύρω σου οι κρατούμενοι και θα αρχίσουν να σε δοκιμάζουν. Θα προσπαθήσουν να σου πάρουν τα ρούχα σου, τα παπούτσια και τα χρήματά σου. Θα σου την πένουν για να σε χτυπήσουν, μόνο και μόνο για

να δουν άμα θα τους ρουφιανέψεις. Επίσης θα έρθεις αντιμέτωπος με καταστάσεις, όπου τιμώντας την αξιοπρέπειά σου ως άνθρωπος, θα χρειαστεί να τραβήξεις ακόμη και μαχαίρι απέναντι σε συγκρατούμένό σου. Μου είχαν δώσει πολλές συμβουλές και μου είχαν συμπεριφερθεί πολύ αλληλέγγυα, μα είχε έρθει η ώρα για να φύγω, καθώς με φώναξαν για τη μεταγωγή μου τους χαιρέτισα όλους έναν-έναν. Μου έδωσαν μια σακούλα με νερά και κάποια τρόφιμα για το δρόμο. Μπήκα στην κλούβα και έπειτα από πολλές ώρες δρόμου φτάσαμε στο μεταγωγών Αθηνών. Έκατσα σε ένα κελί μόνος μου για δύο μέρες. Την τρίτη ημέρα με έβαλαν σε μία μικρότερη κλούβα, όπου με πήγε στην Αυλώνα. Κοιτάζοντας από το παραθυράκι της κλούβας άρχισε να φαίνεται η φυλακή. Καθώς πλησιάζαμε τα συναισθήματά μου ήταν έντονα και αναμειγμένα! Έχοντας όμως μία ανάλογη εμπειρία από μία παλαιότερη διαδρομή μέσα σε ιδρύματα και με τις συμβουλές που είχα συλλέξει, είχα αρκετό θάρρος και εμπιστοσύνη στον εαυτό μου, ώστε να μπω μέσα και να αντιμετωπίσω κάθε κατάσταση που θα παρουσιαζόταν μπροστά μου..! Περνώντας τη μεγάλη πύλη κατέβηκα από την κλούβα όπου δύο “ανθρωποφύλακες” με συνόδευσαν σε κάτι γραφεία για έρευνα και σωματικό έλεγχο. Αφού ψάξαν τα λιγοστά πράγματα που είχα μου είπαν να φύγω μόνος μου και να μπω στην πτέρυγα “Α”. Ήταν πρωί, οπότε στην πτέρυγα επικρατούσε σιχία, καθώς οι πιο πολλοί κρατούμενοι κοιμόντουσαν ακόμη. Έψαχνα να βρω το κελί που με είχαν τοποθετήσει, όταν με πλησίασαν κάποιοι και άρχισαν να μου κάνουν διάφορες ερωτήσεις, και όπως ήταν φυσικό αρχίσανε διάφορα “ψαρωτικά κόλπα”. Οπλισμένος με θάρρος και ενεργώντας κατάλληλα, έβαλα ένα τέλος σε εκείνη την κατάσταση και συνέχισα να ψάχνω το κελί που θα έμενα. Μόλις μπήκα στο κελί, άφησα τα πράγματά μου και άρχισα να

γνωρίζομαι με τους συγκελίτες μου. Ήταν δύο Έλληνες και ένας Άραβας, και από την πρώτη ταιριάξαμε καλά, ίσως επειδή ήταν απαραίτητο για την επιβίωσή μας να είμαστε ενωμένοι. Καθώς πέρναγαν οι μέρες άρχισα να συνειδητοποιώ ότι όλα αυτά που μου είχαν πει στο μεταγωγών Θεσ/νίκης για το τι συμβαίνει στο κολαστήριο της Αυλώνας, όχι μόνο ήταν αλήθεια, αλλά ήταν και πολύ χειρότερα. Μέσα στη φυλακή τα πράγματα ήταν πολύ άσχημα και σε καθημερινή βάση. Έβγαينا από το κελί και καθώς προχωρούσα στο διάδρομο συναντούσα μάτια απεγνωσμένα να κολυμπάνε στο σκοτάδι της απέραντης μαυρίλας, παιδιά που είχαν κάνει καλύτερό τους φίλο το φόβο, ο οποίος τους ψιθύριζε συνεχώς και ασταμάτητα μέρα νύχτα, και εχθρό τους κρατούμενους. Έβλεπα επίσης άλλα μάτια, μαύρα, να στάζουν οργή και μίσος. Άλλα παιδιά 16-17 χρονών, να είναι “αγκαλιά” με το καρτοτηλέφωνο, όπου κλαίγοντας γοερά φώναζαν “ΜΑΝΑ”... ΕΛΑ ΝΑ ΜΕ ΠΑΡΕΙΣ ΑΠΟ ΕΔΩ...ΔΕΝ ΑΝΤΕΧΩ ΑΛΛΟ...!!”.

Είχανε περάσει τρεις μήνες, τις τελευταίες δύο εβδομάδες κάθε μέρα που έβγαينا από το κελί, το μάτι μου έπεφτε σε έναν κρατούμενο. Ήταν εμφανές στα μάτια του ότι κάτι τον βασάνιζε αλλά φοβόταν να το πει. Τον έβλεπα καθημερινά στην ίδια κατάσταση. Όταν τον κοιτούσα μου προκαλούσε θλίψη, έτσι μια μέρα τον φώναξα μέσα στο κελί, και μαζί με τους συγκελίτες μου αρχίσαμε να του κάνουμε διάφορες ερωτήσεις του τύπου άμα τον έχει πειράξει κανένας. Απάντηση δεν πέρασε! Ήταν τρομοκρατημένος. Βλέποντας τον όμως ήταν ξεκάθαρο ότι κάποιος τον είχε “βιάσει” ψυχολογικά και σωματικά... Του είπαμε ότι μπορεί να μας εμπιστευθεί και ότι πλέον δεν έχει να φοβάται τίποτα. Βλέποντας τις αντιδράσεις του, του ζητήσαμε να βγάλει τη μπλούζα του για να δούμε τυχόν σημάδια. “Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ” διστακτικά την έβγαλε και άρχισε να κλαίει. Η εικόνα που αντικρίσαμε ήταν φρικιαστική. Σε όλο του το κορμί υπήρχαν μελανιές και εγκαύματα από ηλεκτροσόκ. Ήταν εμφανές ότι κάποιος ή κάποιοι τον είχαν βασανίσει... Για άλλη μια φορά του εξηγήσαμε ότι μπορεί να μας εμπιστευθεί και ότι πρέπει να μας πει όλη την αλήθεια. “Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ” δείχνοντας

εμπιστοσύνη και με δάκρυα στα μάτια, άρχισε να μας λέει όλη την αλήθεια, και αυτή δυστυχώς δεν ήταν άλλη από τους δύο συγκατοίκους του, οι οποίοι όντας εν αγνοία τους υπηρέτες του σάπιου και βρώμικου σωφρονιστικού συστήματος και εκμεταλλεζόμενοι την ψυχοσωματική του αδυναμία τον έβαζαν τον “ΑΝΘΡΩΠΟ” να τους πλένει τα ρούχα και δυστυχώς κάποια στιγμή αφού τον χτύπησαν άγρια, τον βασάνισαν απάνθρωπα με ηλεκτροσόκ! Τον είχαν βιάσει... Τόσο ψυχικά όσο και σωματικά. Όσο τον ακούγαμε να τα λέει όλα αυτά, μίσος και οργή ξεχείλιζε από μέσα μας, το χειρότερο όμως ήταν ότι όταν κοιτάζαμε στα μάτια του, αυτό που εισπράτταμε ήταν κάτι παραπάνω από μίσος, κάτι παραπάνω από οργή... Δεν θέλω να γράψω πως ενεργήσαμε ή αν τους κάναμε κάτι. Μα το μόνο που μπορώ να γράψω είναι ότι τέτοια ανθρωπάκια στα μάτια μας ήταν σαν τους βασανιστές των ΕΣ-ΕΣ, παγιδευμένοι όμως στα χέρια μας... και ο νόυν νοείτω!! Είχαν περάσει είκοσι μήνες, μέσα σε αυτό το διάστημα, μπροστά στα μάτια μου είχαν διαδραματιστεί άγριες επιθέσεις σωφρονιστικών ανθρωποφυλάκων εναντίον κρατούμενων, αιματοκυλίσματα μεταξύ κρατούμενων, όπου κύριος λόγος διαμάχης ήταν για τα ναρκωτικά που προμήθευε η υπηρεσία, και ανθρώπους να πηγαίνουν πολύ συχνά σε κρίσιμη κατάσταση στο νοσοκομείο. Πολλές φορές ο διάδρομος γινόταν κατακόκκινος από τα αίματα, ενώ ένα μεγάλο ποσοστό “ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ” μην αντέχοντας την καταπίεση του σάπιου-βρωμιάρικου συστήματος δυστυχώς κατέφευγαν στην “απόδραση” της αυτοκτονίας...

Ένα πρωινό, έγινε έρευνα σε κάποια κελιά στην πτέρυγα “Α”. Σ’ ένα από τα κελιά βρέθηκαν διάφορα χειροποίητα μαχαίρια. Ο τότε αρχιφύλακας-Αρχιδιαχειριστής της “κρατικής πρέζας” που μοναδικό στόχο είχε την κερδοσκοπία και την πλήρη καταστολή των κρατούμενων, ρώτησε ποιανού είναι τα μαχαίρια, σηκώθηκε ένας κρατούμενος, όπου όντας ζωηρός και αγωνιστικός πήρε την ευθύνη επάνω του. Όπως ήταν “φυσικό” το ανθρωπόμορφο-απάνθρωπο ζώο τον πήρε και τον πέταξε σε μία “τρύπα” όπου εκεί μέσα επικρατούσε βρωμιά, σκοτάδι και πολλές αρρώστιες. Ο συγκεκριμένος κρατού-

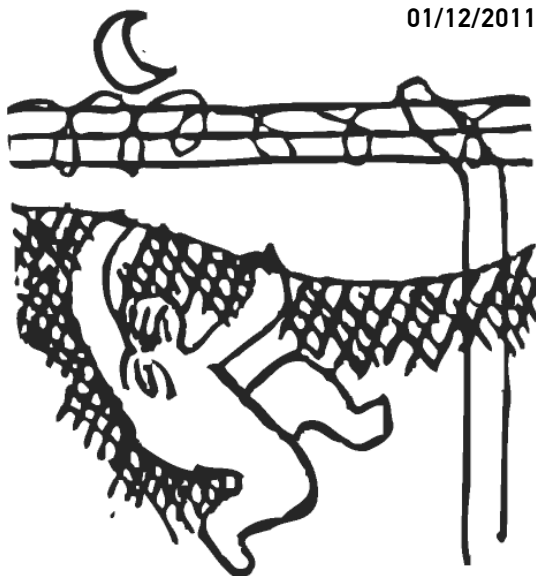
μενος ήταν τελείως γυμνός στην “τρύπα” με μοναδικά όπλα επιβίωσης την αξιοπρέπεια, το θάρρος και φυσικά το μίσος και την οργή για να τον κρατούν όρθιο απέναντι στον εχθρό της ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ. Όταν είχε βγει, είχε διηγηθεί ότι 3-4 φορές τη μέρα, κάθε μέρα τον χτυπούσαν. Αυτό που μου έκανε εντύπωση ήταν ότι τα γουρούνια του είχαν πει από την πρώτη ημέρα που βρέθηκε στην απομόνωση, πως αν δεχτεί να ζητήσει συγγνώμη για την συμπεριφορά του μέσα στη φυλακή θα τον βγάζανε αμέσως και ότι όσο δεν “υποτασσόταν” θα σάπιζε στο πειθαρχείο. Είχα χαρεί ιδιαίτερα με τη στάση που κράτησε ο συγκεκριμένος κρατούμενος. Για 17 χρονών παιδί κάθε μέρα τον “ροπαλιάζανε”, ώσπου πέρασαν είκοσι μέρες και ξεκίνησε να κάνει έντονα επεισόδια και απεργία πείνας και τελικώς την τριακοστή ημέρα τα γουρούνια φοβούμενοι για τη θέση τους την άτιμη, τον έβγαλαν για να μην τους μείνει στα χέρια.

Η φυλακή της Αυλώνας είναι σχετικά μεγάλη. Αποτελείται από τρεις πτέρυγες Α, Β και Γ. Επιπλέον υπάρχει και το παράρτημα, όπου μπορώ να πω ότι είναι σαν μία άλλη φυλακή, διότι εκεί μέσα επικρατεί συνεννόηση μεταξύ κρατουμένων και λογική. Θα ήθελα να διευκρινίσω, ότι αρκετοί Άνθρωποι Βιάστηκαν... Μα λίγοι το γνωρίζουν!!! Αρκετοί Άνθρωποι φώναζαν μην αντέχοντας τα βασανιστήρια ... Μα λίγοι άκουσαν!!! Αρκετοί Άνθρωποι πέθαναν... Μα λίγοι δάκρυσαν για αυτούς!!!

Κλείνοντας, θα ήθελα να επισημάνω ότι όλα τα παραπάνω είναι προσωπικά βιώματα από ανθρώπινες φυλακισμένες ψυχές, όπου τα παραθέτω ενώπιον σας με μοναδικό στόχο την απόκτηση μιας σφαιρικής άποψης για το τι “πραγματικά” συνέβη στο κολαστήριο “ΝΕΩΝ ΑΥΛΩΝΑΣ” και για το πόσο αναγκαίος είναι ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΤΗΡΙΩΝ!

ΟΧΙ ΣΤΑ ΔΕΣΜΑ-ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΨΥΧΩΝ-ΑΜΕΣΗ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ!!!
ΤΙΜΗ, ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΙΣ
ΦΥΛΑΚΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥΣ!!!
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΥΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥΣ ΣΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΑΓΩΝΙΣΤΗ-ΛΥΚΟ ΒΑΓΓΕΛΗ ΠΑΛΛΗ!!!

ΝΙΓΔΕΛΗΣ ΣΟΦΟΚΛΗΣ
“ΦΥΛΑΚΕΣ ΓΡΕΒΕΝΩΝ”
01/12/2011

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΝΕΟ ΔΟΓΜΑ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ

Την τελευταία χρονιά ζούμε μια έντονη κρατική κατασταλτική επίθεση τόσο στο ευρύτερο ριζοσπαστικό κίνημα, όσο και σε εργατικούς αγώνες (με αποκορύφωμα την επίθεση των ΜΑΤ στους συμβασιούχους του Υπ. Πολιτισμού στην Ακρόπολη, στις 12 Οκτωβρίου 2010). Η επίθεση αυτή δεν είναι άσχετη με την οικονομική κρίση του καπιταλισμού και την όξυνση του κοινωνικό-ταξικού ανταγωνισμού που αυτή γεννά. Όπως μαρτυρά και το “δόγμα Αγκραμούντ”, η καπιταλιστική κρίση, η επίθεση του Κεφαλαίου και η κρατική καταστολή είναι οργανικά δεμένες μεταξύ τους. Το ίδιο θα πρέπει να γίνει και από την πλευρά μας: να συνδέσουμε σ’ ένα ολικό επαναστατικό πρόγραμμα την ταξική αλληλεγγύη, το ριζοσπαστικό κίνημα και την αλληλεγγύη στους φυλακισμένους αγωνιστές.

Η νέα επιθετική τακτική του Κεφαλαίου φωτίζεται απόλυτα από το ψήφισμά της 5ης Οκτωβρίου του 2010, μετά από πρόταση του Ισπανού χριστιανοδημοκράτη ευρωβουλευτή Πέδρο Αγκραμούντ. Με πρόσχημα την οικονομική κρίση η ολομέλεια της συνέλευσης του Συμβουλίου της Ευρώπης σχεδιάζει την γενικότερη κατασταλτική επίθεση εναντίον των ευρωπαϊκών ριζοσπαστικών αγώνων και αντικαπιταλιστικών κινημάτων. Υποστηρίζει το ψήφισμα, ότι η κρίση θα προκαλέσει αποσταθεροποίηση και θα αναβιώσει τον φασισμό, τον ρατσισμό και την ξενοφοβία, οπότε θα πρέπει να παρθούν μέτρα περιστολής των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων. Το ψήφισμα ταυτίζει μάλιστα τον φασισμό και τον ισλαμικό εξτρεμισμό με τα ευρύτερα κινήματα εναντίον της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης! Λέει το άρθρο 7: « Η κοινοβουλευτική διάσκεψη υπενθυμίζει τα άρθρα 10 και 11 της ευρωπαϊκής σύμβασης για τα δικαιώματα του ανθρώπου τα οποία αφορούν αντίστοιχα την ελευθερία της έκφρασης και την ελευθερία του συνέρχεσθαι. Παρότι οι ελευθερίες αυτές αποτελούν τους πυλώνες μιας πλουραλιστικής δημοκρατίας, η άσκηση τους μπορεί να περιοριστεί, ιδίως όταν ένας τέτοιος περιορισμός αντιστοιχεί σε μια πιεστική κοινωνική ανάγκη».

Με δυο λόγια το άρθρο 7 δίνει το δικαίωμα στα κρατικά μαντρόσκυλα του Κεφαλαίου, όποτε το κρίνουν αναγκαίο (“πιεστική κοινωνική ανάγκη”), να περιορίζουν κατά το δοκούν την ελευθερία της έκφρασης και την ελευθερία του συνέρχεσθαι. Δηλαδή τις ελευθερίες που μέχρι πρότινος θεωρούταν αυτονόητες για την αστική δημοκρατία. Οι αστοί κουρελιάζουν την δική τους αστική δικαιοσύνη!

Στο άρθρο 68 αναφέρεται: «Η τρέχουσα οικονομική κρίση και οι συνέπειες της, στην φτώχεια και στην ανεργία, στα κράτη- μέλη του Συμβουλίου της Ευρώπης, μπορεί να επιδεινώσουν την παρούσα τάση ανασυγκρότησης των εξτρεμιστικών κινημάτων. Από την μια εξτρεμιστικές ομάδες, στις οποίες αναφέρετε το παρών μνημόνιο, θα βρίσκουν ολοένα και προσφορότερο έδαφος για να στρατολογήσουν νέα μέλη. Από την άλλη, άλλα ριζοσπαστικά κινήματα διαμαρτυρίας μπορεί να γίνουν περισσότερο επικίνδυνα ή καλύτερα οργανωμένα. Αναφέρομαι ιδίως στο κίνημα κατά τις παγκοσμιοποιήσεις, που ορισμένα μέλη του οποίου καταδικάστηκαν για βανδαλισμό εξαιτίας της συμπεριφοράς τους σε διαδηλώσεις ή τις πορείες και τα επεισόδια που έλαβαν χώρα στην Ελλάδα κατά την διάρκεια πολλών εβδομάδων το 2009».

Με πρόσχημα την καταπολέμηση του φασισμού ξεκινά μια ιδεολογική και κατασταλτική επίθεση εναντίον των ριζοσπαστικών κινημάτων. Και φυσικά ο φασισμός είναι ο φερετζές,

χρησιμοποιείται (αν και με διαφορετικό τρόπο), όπως και στην κρίση του μεσοπολέμου, ως ανάχωμα για την κοινωνική Επανάσταση. Το δόγμα Αγκραμούντ, λοιπόν, με τις νέες “άντι” τρομοκρατικές τακτικές που εδράζονται πάνω του, δείχνει την νέα αντικοινωνική στρατηγική του Κεφαλαίου.

Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΟΥ ΔΟΓΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Για να δούμε την όξυνση της κρατικής καταστολής στην Ελλάδα του 2010, πρέπει πρώτα να εξετάσουμε το ευρύτερο πλαίσιο μέσα στο οποίο εμφανίζεται.

Το πολιτικό και δημοσιογραφικό σύμπλεγμα προσπαθεί να παρουσιάσει την ελληνική κρίση ξεκομμένα από την παγκόσμια καπιταλιστική κρίση. Η αλήθεια είναι πως η ελληνική κρίση συνδέεται άμεσα με την ευρύτερη οικονομική κρίση, η οποία δεν είναι τυχαίο γεγονός, αλλά ένα ενδημικό φαινόμενο στον καπιταλισμό. Η κρίση ξεκίνησε το 2008 στην αγορά κατοικιών, στις κατασκευαστικές εταιρείες των ΗΠΑ, με τα τοξικά προϊόντα των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων, αποδεικνύοντας για άλλη μια φορά την τοξικότητα του ίδιου του καπιταλισμού! Αυτή η δομική καπιταλιστική κρίση μέσω των πακέτων στήριξης στους χρηματοπιστωτικούς οργανισμούς, κοινωνικοποίησε τα ιδιωτικά χρέη των τραπεζών, μετατρέποντας την κρίση υπερσυσσώρευσης του Κεφαλαίου, σε κρίση του κόσμου της εργασίας. Το δημόσιο χρέος (επιβαρυνόμενο από τα πακέτα στήριξης) χρησιμοποιείται ως μοχλός πίεσης για την αναδιανομή του εισοδήματος από τα κάτω προς τα πάνω. Κι αυτό δε συμβαίνει μόνο στην Ελλάδα, αλλά και σε Ιρλανδία, Βρετανία, Γερμανία, Ισπανία, Πορτογαλία, Γαλλία, Ρουμανία, κλπ. κλπ., όπου βλέπουμε τις κυβερνήσεις να προχωρούν σε σκληρά προγράμματα λιτότητας. Το ίδιο πράγμα, αν και με άλλα λόγια, λέει και ο τοποτηρητής στην Ελλάδα Γ. Παπανδρέου: «Εν ολίγοις μετατρέψαμε την κρίση σε ευκαιρία, προκειμένου να προωθήσουμε τις απαιτούμενες μεταρρυθμίσεις που οι προηγούμενες κυβερνήσεις ανέβαλαν επί σειρά ετών, φοβούμενες το ενδεχόμενο πολιτικό κόστος». Εν ολίγοις, η κρίση χρησιμοποιείται για την αφαίρεση κεκτημένων του εργατικού κινήματος.

Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο διαμορφώθηκε και το δόγμα της μηδενικής ανοχής του Χρυσοχοΐδη, της λεγόμενης “δημοκρατίας της πυγμής”, δηλ. της δικτατορίας των πυγμαίων του σοσιαλφασισμού. Στην ουσία το δόγμα αυτό συνδέεται άμεσα με το ψήφισμα Αγκραμούντ, αλλά και με την εκπαίδευση στρατιωτικών δυνάμεων (και στην Ελλάδα) για την καταστολή διαδηλώσεων (με πρόσχημα αντινατοϊκές εκδηλώσεις διαμαρτυρίας).

Σ' αυτό το σταυροδρόμι, όμως, υπάρχει και η άλλη πλευρά: η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, η επίθεση εναντίον της βουλής στις 5 Μάρ, η εξέγερση στην Γαλλία, η επίθεση των φοιτητών στην Αγγλία εναντίον της έδρας των Τόρις. Υπάρχει η πλευρά της Κοινωνικής Αντίστασης, όχι μόνο στο καπιταλιστικό κέντρο, αλλά και στην περιφέρεια (Μπαγκλαντές, Κίνα, Κόστα Ρίκα κλπ.). Υπάρχει ο δρόμος της ταξικής και διεθνιστικής αλληλεγγύης ενάντια στην επίθεση του Κεφαλαίου.

Σήμερα στην Ελλάδα βιώνουμε μια συνθήκη έντονης καταστολής, με συνεχείς συλλήψεις αντιεξουσιαστών, με “εξαρθρώσεις” οργανώσεων ένοπλης πάλης, επιθέσεις σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους, αστυνομοκρατία, βία εναντίον διαδηλώσεων, ξυλοδαρμούς

απεργών κλπ.. Αυτά τα γεγονότα δεν είναι ξεκομμένα. Όσο περισσότερο αυξάνεται η οικονομική κρίση και κατ' επέκταση η κοινωνική δυσαρέσκεια, τόσο περισσότερο ο κρατικός μηχανισμός του Κεφαλαίου θα οξύνει την κατασταλτική του επίθεση εναντίον του ριζοσπαστικού κινήματος, της οργανωμένης εμπροσθοφυλακής της κοινωνίας, ώστε να εσωτερικευθεί η ήττα, όχι μόνο για τον αναρχικό ή τον αριστερό που θέλει έναν διαφορετικό κόσμο, αλλά για το σύνολο της κοινωνίας.

Το ζήτημα είναι να κατανοήσουμε ότι υπάρχει μια οργανική ένωση ανάμεσα στην διαρθρωτική οικονομική βία του Κεφαλαίου εναντίον του Προλεταριάτου και στην κατασταλτική βία του κράτους εναντίον του ριζοσπαστικού κινήματος. Οπότε κατ' επέκταση, πρέπει να υπάρξει μια οργανική σχέση της αλληλεγγύης προς τους φυλακισμένους αγωνιστές με την ευρύτερη κοινωνική αλληλεγγύη και ταξική πάλη. Κάθε ενεργεία αλληλεγγύης στους φυλακισμένους θα πρέπει να είναι ταυτόχρονα και ενέργεια αλληλεγγύης στους απεργούς της Ακρόπολης, στους μεταλλεργάτες που συγκρουστήκαν με τα ΜΑΤ, στους συμβασιούχους που αποδοκίμασαν τους τροϊκανούς έξω από το υπ. Απασχόλησης, στους φοιτητές που χτυπήθηκαν με τους μπάτσους έξω από τη βουλή...

ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΤΑΞΗΣ! ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ
(βασισμένο σε αποσπάσματα συνέντευξης στον 98 fm)

Xosé Tarrío Gonzales

Τρέξε, άνθρωπε, τρέξε

ημερολόγιο απο τις φυλακές FIES

Από πρωτοβουλία συντρόφων που συμμετέχουν στο «Ταμείο» θα κυκλοφορήσει το βιβλίο «Τρέξε άνθρωπε, τρέξε» του Χοσέ Ταρίο Γονσάλες, εξεγερμένου και αγωνιστή μέσα στις ισπανικές φυλακές. Η μετάφραση και η εισαγωγή έγιναν από τον Δημήτρη Κουφοντίνα.

«Τι να ξεχάσω; Την κακομεταχείριση, την κατάχρηση εξουσίας, εκείνες τις τακτικές και τόσο προσβλητικές έρευνες, τους ξυλοδαρμούς, το δέσιμο στο κρεβάτι, τις μεταγωγές μέσα στα ασφυκτικά κλουβιά; Να ξεχάσω τους άρρωστους που αργοπέθαιναν μέσα στα ψυχρά κελιά, ετοιμοθάνατοι, νέοι οι πιο πολλοί, ναρκωμανείς που έπεσαν στον κόσμο της παραβατικότητας απ' την παγίδα των ναρκωτικών; Τι να ξεχάσω; Ότι είμαι ένας από τους περιφρονημένους ανθρώπους που τους παρατούν να πεθάνουν στη φυλακή, στο όνομα μιας σκοτεινής εκδίκησης; Ποτέ δεν έκρυψα την απέχθειά μου για το σύστημα, ιδίως το σωφρονιστικό. Ούτε τώρα θα το κάνω. Ήμουν τελείως σίγουρος ότι, παρ' όλα του τα ελαττώματα, η ψυχή του παράνομου που όλοι τον έδειχναν με το δάχτυλο-κατήγορο είχε περισσότερη ευγένεια και αγάπη, από όλους μαζί εκείνους που προετοίμασαν, επεξεργάστηκαν και αποφάσισαν τον εγκλεισμό μου. Δεν θα επιδοκίμαζα αυτό το σύστημα με αντάλλαγμα κάποιες υποσχέσεις, όχι, ακόμα κι αν αυτό μου στείριζε απομόνωση για όλη μου τη ζωή» (Χοσέ Ταρίο Γονσάλες)

«Ο Χοσέ Ταρίο Γονσάλες γεννήθηκε το 1968 στη Λα Κορούνια της Γαλικίας, στη βορειοδυτική Ισπανία. Η φτώχεια και τα οικογενειακά προβλήματα τον οδήγησαν στα ένδεκά του χρόνια στο Ίδρυμα. Ο ανυπότακτος όμως χαρακτήρας του δεν άντεξε την αυστηρή πειθαρχία που επέβαλλαν οι αυταρχικοί δάσκαλοι και οι καλόγριες που διπύθουναν το ίδρυμα. Δραπέτευσε δύο φορές. Στα δεκατέσσερά του μπήκε στο χώρο της μικροπαραβατικότητας. Δώδεκα φορές τον συνέλαβαν και τον έκλεισαν στο τοπικό αναμορφωτήριο, και πάντα δραπέτευε, μέχρι που τον έστειλαν στο κεντρικό αναμορφωτήριο της Μαδρίτης. Όταν βγήκε από κει στα δεκαεπτά του είχε ήδη μπει στον ιδιαίτερο κόσμο της παραβατικότητας και των ναρκωτικών. Τον έπιασαν στα δεκαεννιά του, φυγόδικο, να εκτίσει μια ποινή που του είχε επιβληθεί ερήμην, δύο ετών έξι μηνών και μιας ημέρας. Εντέλει τον κράτησαν στη φυλακή πάνω από δεκαεπτά χρόνια, τα δώδεκα από τα οποία σε απομόνωση. Τον αποφυλάκισαν, όπως είχε προφητεύσει ο ίδιος, λίγο πριν από το θάνατό του,

Ο Χοσε Ταρρίο Γονσάλες

για να μην υπάρχει άλλη μια καταγραφή στην στατιστική της φυλακής. Ήταν 37 χρονών, και η ποινή του είχε ήδη ανέβει στα 71 χρόνια, ενώ εκκρεμούσαν καταδίκες που, σύμφωνα με εισαγγελικές προτάσεις, ξεπερνούσαν τα 100 χρόνια.

Η πορεία που οδήγησε τον Χοσέ Ταρίο στη φυλακή είναι σχεδόν παρόμοια με την πορεία των περισσότερων φυλακισμένων: φτώχεια, καταπίεση, παραβατικότητα, ναρκωτικά, αναμορφωτήριο, φυλακή. Η δική του όμως πορεία της ζωής, έξω αλλά και κυρίως μέσα στη φυλακή, τον κάνει να ξεχωρίζει. Για τον ανυπότακτο χαρακτήρα του. Γιατί δεν υπέμενε παθητικά την αδικία. Επειδή κράτησε ζωντανά μέσα του τα συναισθήματα της φιλίας και της αλληλεγγύης. Επειδή η αγάπη του στην ελευθερία τον οδηγούσε συνεχώς στην απόδραση. Επειδή δεν λύγισε στην καταστολή και την απομόνωση, δεν “απέδρασε” στους δρόμους που το ίδιο το σύστημα τον ωθούσε: στα ναρκωτικά, την τρέλα, την αυτοκτονία. Και όταν τον έριξαν τελικά στην απόλυτη απομόνωση, όταν είχαν κλείσει όλες οι δυνατότητες διαφυγής, κατέφυγε στην απόδραση μέσα από τα βιβλία. Διάβασε πολύ, βρήκε τις λέξεις για να δώσει όσα βίωσε μέσα στο “σωφρονιστικό οχετό της κοινωνίας” όπως γράφει.

Ο αναγνώστης γνωρίζει μέσα από τις σελίδες του βιβλίου του την άλλη όψη της Ισπανίας, αυτήν που δεν περιγράφουν οι τουριστικοί χάρτες: τη γεωγραφία του νόμιμου πόνου. Το χώρο της θεσμικής βίας, με τις κακοποιήσεις, τους ξυλοδαρμούς, τις αυθαιρέσεις, την κατάχρηση εξουσίας, τη λογοκρισία ή και την αφαίρεση της αλληλογραφίας, τις συνεχείς μεταγωγές, όλο και πιο μακριά από τον τόπο διαμονής του κρατούμενου, τον εξευτελισμό του ίδιου αλλά και των συγγενών του, την περιθάλψη της ασπιρίνης για τους βαρύτερα ασθενείς, την απομόνωση, στη διαβάθμισή της μέχρι την απόλυτη απομόνωση, μέρες ολόκληρες, μήνες, χρόνια, μέχρι να τον τσακίσουν τον κρατούμενο, να διαλύσουν την προσωπικότητα και την αντίστασή του (...)

Ο Χοσέ Ταρίο Γονσάλες έσβησε στα 37 του χρόνια. “Πέθανε από φυλακή”, θα πει η μητέρα του, συμπυκνώνοντας με όλη τη λαϊκή σοφία σ’ αυτή τη μικρή φράση τόση αλήθεια, τόσο πόνο, τόση οργή. Το βιβλίο αυτό ήταν ο τρόπος του να ανασάνει στον ασφυκτικό κόσμο της φυλακής. Είναι η κραυγή του, είναι ο αγώνας του να βοηθήσει στην κατανόηση της οργάνωσης και της λειτουργίας του σωφρονιστικού τέρατος αλλά και της κοινωνικής οργάνωσης που το γεννά. “Το σύστημα σε υποχρεώνει να ενταχθείς σ’ αυτό με τον εκβιασμό της φυλακής, και όταν βρίσκεσαι μέσα σε αυτήν, με την τιμωρία”, θα περιγράψει επιγραμματικά ο συγγραφέας το έσχατο οχυρό του σημερινού πολιτικοοικονομικού σχεδίου. Το βιβλίο αυτό ήθελε να είναι κόλαφος σε όσους θεωρούν κάτι απόμακρο τη φυλακή, σε όσους τερματίζουν την ευαισθησία τους μπροστά στους τοίχους της φυλακής, σε όσους με τη σιωπή και την ανοχή τους νομιμοποιούν τη φυλακή. Το βιβλίο αυτό συμβάλλει στη διαμόρφωση μιας κριτικής συνείδησης, στην ανάπτυξη της κουλτούρας αντίστασης, στην κατανόηση ότι ο αγώνας κατά της φυλακής είναι τμήμα αναπόσπαστο του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση». (Δημήτρης Κουφοντίνας)

Την 1η Μάρτη 1881, ρώσοι επαναστάτες εκτέλεσαν στην Πετρούπολη τον τσάρο Αλέξανδρο Β'.

«Στην Ιατρική Σχολή, ένας φοιτητής (ο “Υποκόμης” όπως τον αποκαλούσαν) σκέφτηκε να συλλέξει χρήματα για την κατάθεση στεφάνου για τον νεκρό αυτοκράτορα. Η πρότασή του έγινε δεκτή με απόλυτη σιωπή. Ο Υποκόμης έριξε πέντε ρούβλια μέσα στο καπέλο του και μετά πήγε σε όλους. Κανείς δεν έριξε ούτε μια δεκάρα. Πήγε και στο μάθημα του καθηγητή Μεργκεέφσκι αλλά ούτε εκεί πέτυχε κάτι. Κατάφερε με τα πολλά να βρει κάποιον που έριξε δύο ακόμα ρούβλια στο καπέλο του. Πήγε και στο μάθημα του καθηγητή “Τάδε” (δε θυμάμαι το όνομά του). Τίποτα κι εκεί.

Πέταξε τα λεφτά πάνω σε ένα τραπέζι... “Τι να τα κάνω;”

“Δώσε τα στους κρατούμενους” απάντησε μια φωνή μέσα από το πλήθος και όλοι οι παρόντες επικρότησαν. Ο Υποκόμης έφυγε αγανακτισμένος. Ένας από φοιτητές τότε σηκώθηκε, πήρε τα χρήματα που παρέμεναν πάνω στο τραπέζι και κανείς δεν αμφέβαλλε πως τα περίφημα αυτά εφτά ρούβλια έφτασαν σε αυτούς που τα δικαιούνταν. Την ίδια εκείνη ημέρα, οι φοιτητές της σχολής μάζεψαν 50 ρούβλια για τους κρατούμενους».

